

התקשרות

68095 / Halberstam' Chaim b.

י' אדר תנש"א

**"אשרי חלקם וגדול זכותם של
כל המתעסקים במבצע פורים"
סקירה מיוחדת על תולדות מבצע פורים / עמוד 17**

לקראת פורים הבא עלינו לטובה, מדור ניצוצי רבי השבוע מביא סקירה מורחבת על תולדותיו של "מבצע פורים". מעבר לסקירה ההיסטורית, אפשר להבין מהם הדגשים שהרבי נתן למבצע ומה עלינו כחסידים פעילים לעשות.

אגב, כך, סיפור מעניין שקשור לפעילות מבצע פורים.

בשנים תשכ"ד-תשכ"ח, יזם הרב יצחק גזנבורג עליו השלום פעילות מיוחדת לקראת פורים. מטוסים קלים פירוז כרוזי תעמולה על מצוות הפורים. הרעיון קיבל את אישורו של הרבי, והרבי אף הנחה ונתן כמה הוראות בעניין. לדוגמה, הרבי העיר כיצד לבחור חברות מסחריות שביקשו פרסום על המטוסים, וכן ביקש לפרסם קטעים משיחות ומכתבים בנושא פורים.

בשנת תשכ"ט הפעילות הזו הופסקה. "האורון (דפורים) - אין כדאי בשנה זו" - כך הרבי כתב.

הסיפור מאחורי זה מעניין מאד, כפי שסיפר אותו הרב גזנבורג בעצמו (בספרו "חייל בשירות הרבי"): "אני לא הייתי בארץ כאשר הגיע המכתב. הייתי אצל הרבי, ונודע לי על המכתב במהלך ה'יחידות' אצל הרבי. הרבי סיפר לי על המכתב ששלח לצא"ח, ואמר: להם לא כתבתי מהי הסיבה להוראתי, אבל לך אומר את הסיבה. עקב המצב הביטחוני בארץ ישראל, התושבים נמצאים במתח תמידי, וכאשר הם שומעים מטוס חולף מעליהם זה גורם להם לחרדות ומתחים, ולא תמיד זה מעורר את הלב לשמחה... לכן חשבתי - למה צריך להפחיד יהודים?..."

03 | לרוץ לחנות מוקדם במקום להתפלל בבית הכנסת וללמוד? זו לא הדרך לכך שהקדוש ברוך הוא ירצה לתת פרנסה! • **התועדות עם הרבי**

04 | המשכן ליווה את בני ישראל במדבר, ולאחר מכן נגנז ולא נבנה עוד. למרות זאת, סיפור תרומות המשכן והקמתו כולל מאות ציוויים מכורטים, המדברים על מידות, חומרים וצורות מדויקות. מה רוצה התורה ללמד אותנו בזה? • **שיעור בלקוטי שיחות**

10 | לא לכעוס אם הבעל נעדר מהבית לתפילה / אחרי צבא ולימודים, ולא יודע מה לעשות בחיים / מה עושים אם העמל החינוכי עולה בתוהו? • **מכתב מבואר**

17 | תחרות בין בתי הספר המצטיינים במצוות משלוח מנות, חוזר מנכ"ל משרד החינוך שקורא לעורר את הילדים "לשמירת המצווה היפה של משלוח מנות", והבחירה במצווה זו כדי להדגיש את האחדות בעם ישראל - סקירה על ראשיתו של מבצע פורים • **ניצוצי רבי**

16 | מה עשה התובע הכללי של מדינת ניו יורק בהתועדות של הרבי • **תמונה מספרת**

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
 יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
 עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

6084000 • ISSN 7474-0793 • ניל"ן 1489

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
 לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
 מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
 צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

לרוץ להנות מוקדם במקום להתפלל בבית הכנסת וללמוד? זו לא הדרך לכך שהקדוש ברוך הוא ירצה לתת פרנסה!

(התוועדות פורים תשכ"ו – תורת מנחם - התוועדויות, חלק מו, עמוד 165)

כאשר אדם מתעסק בפרנסתו בכדי להרוויח עבור ההוצאה, הנה ביודעו שהוא חי בעיר שיש בה תחרות, וצריך להתחרות עם כמה וכמה שאינם מקדימים להתפלל בבית הכנסת וללמוד שיעור בתורה לאחרי התפילה וכו' וכו', יכול לחשוב שאם הלה יפתח את חנותו לפניו, אזי יחטוף ממנו את כל הקונים.

אבל יהודי יודע מה שאומרים בברכת המזון, שנתנית הפרנסה - "הזן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" - היא מ"אלקינו מלך העולם", ואם כן, מהי התועלת בתפירת ארנק או כיס גדול, כשצריך להבטיח שיהיה לו מה להכניס בהם...

לכל לראש עליו להבטיח **שהקדוש ברוך הוא ירצה** ליתן לו מזונות, וכיצד מבטיחים זאת? על ידי זה שירוץ לחנות חצי שעה קודם? לא זו הדרך "לשחד" את הקדוש ברוך הוא. רצונך לפעול על הקדוש ברוך הוא? עליך להתפלל בציבור, ולומר פרק תהלים לאחרי התפילה, ואחר כך ללמוד שיעור בתורה - ולאחרי כן, כשיש בידך הבטחת הקדוש ברוך הוא שיתן לך פרנסתך ופרנסת בני ביתך... אזי ישנו ציווי בתורה "הנהג בהן מנהג דרך ארץ".

מצד עולם המסחר מוטב לקצר בתפילה ובלימוד, ומה טוב אם ידחה את התפילה ליום השבת, ובימי החול יעסוק במסחר במשך שש יממות רצופות.... הנה על זה אומרים לו: "הזן את העולם כולו בטובו" צריך להיות בכל יום. בכל יום הינך צריך לקבל פרנסה מהקדוש ברוך הוא, ש"מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", ולכן בכל יום עליך להתקשר עם הקדוש ברוך הוא. ומהו הדבר שמקשר אותך עם הקדוש ברוך הוא? אין זה עריכת פרסומת גדולה, או על ידי זה שתהיה מ"משכימי קום" ו"מאחרי שבת" בחנות; הקדוש ברוך הוא בעצמו אמר לך מה מקשר אותך אליו - קיום כל התורה, כפי שנמשכה ובאה עד לשולחן ערוך ובדברי האחרונים שלאחרי זה.

יהודי צריך לעשות דבר שהיכולת לעשותו היא בידו בלבד, ענייני יראת שמים. ואילו פרנסה - נותן הקדוש ברוך הוא, ואין צורך שיחטוף ויעזור לקדוש ברוך הוא, כי בוודאי יסתדר הקדוש ברוך הוא גם ללא העזר והסיוע שלו.

התחלת כל יום אצל יהודי היא באמירת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמת", היינו, שזה עתה נעשה בריה חדשה על ידי זה שהקדוש ברוך הוא נתן לו את הנשמה. ואחר כך מתפלל לקדוש ברוך הוא ומבקש ממנו את כל הברכות. ורק לאחרי זה הולך לעשות פעולה בדרך הטבע, והקדוש ברוך הוא נותן לו פרנסתו "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".

מבנה זמני

פרשת השבוע כולה עוסקת בנושא אחד ויחיד: ציווי ה' למשה על בניית המשכן, שליווה את בני ישראל במהלך המסע במדבר וגם בראשית ההתיישבות בארץ. וכך נפתח הפרשה:

וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם, זהב וכסף ונחשת. ותכלת וארנמן ותולעת שני ושש ועזים. וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שטים. שמן למאור, בשמים לשמן המשחה ולקמרת הסמים. אבני שהם ואבני מלאים לאפוד ולחשו. ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם.

מה שמאפיין במיוחד את הפרשה הוא האריכות והפירוט, עד לפרטי פרטים ממש. זה מתחיל כבר בהתחלה, כשהתורה מתארת בדיוק את רשימת כל חומרי הגלם שנאספו לצורך המשכן. וזה ממשיך בהוראות הבנייה, הייצרה וההרכבה, של כל חלק ופרט במבנה המשכן ובכלי הקודש.

על כך נשאלת שאלה פשוטה:

לשם מה מספרת התורה באריכות הכי גדולה אודות תרומת המשכן, עשיית קרשי המשכן, היריעות וכו'? ועל דרך שאלת חז"ל, "מאי דהוה הוה" [מה שהיה היה]!

התורה בעצמה אומרת כי המשכן היה ארעי, כמו שנאמר¹ "ואהיה מתהלך באוהל ובמשכן". זהו אינו אלא ציווי "לפי שעה", כמו שנאמר: "כי לא באתם עד עתה [אל המנוחה ואל הנחלה]"... ואם כן, לשם מה חשובים פרטי המשכן לכל היהודים בכל הזמנים ובכל המקומות, גם לאחרי שהמשכן נגנז, ובמקומו נבנה בית המקדש?

הרי המשכן הוקם מלכתחילה כמקדש זמני, מתוך כוונה

1. שמות, פרק כה, פסוקים א-ח.

א. יזמא ה, ב. ועוד.

ב. שמואל ב, ז, ו. ועי' פרש"י שם. וראה זח"ב רמא, א. ובכ"מ.

ג. לשון הרמב"ם ריש הל' בית הבחירה.

ד. ראה יב, ט.

ה. בפרש"י (כה, ט): וכן תעשו לדורות אם יאבד אחד מן הכלים או כשתעשו לי כלי בית עולמים כגון שולחנות ומנורות וכיורות ומכונות שעשה שלמה כתבנית אלו תעשו אותם. אבל זהו רק בנוגע לכלי המשכן, אבל לא בנוגע למשכן עצמו. ולהעיר מרמב"ן שם: ולא ידעתי שיהי' זה אמת שיתחייב שלמה לעשות כלי בית עולמים כתבנית אלו. וראה רא"ם גר"ט ט"ז לפרש"י.

שיעור בלקוטי שיחור

התרומה שלנו

המשכן ליווה את בני ישראל במדבר, ולאחר מכן נגנז ולא נבנה עוד. למרות זאת, סיפור תרומות המשכן והקמתו כולל מאות ציוויים מכורטים, המדברים על מידות, חומרים וצורות מדויקות. מה רוצה התורה ללמד אותנו בזה?

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק כא, שיחה ראשונה לפרשת תרומה.

הקדושה והאמת האלוקית לבין העולם? לכן לא היה מושג כזה של קדושה שיכולה להשתלב ולהיות חלק מהמציאות הפיזית. אבל מתישהו זה השתנה, והנתק בין הגשמיות לרוחניות נשבר במובן מסוים. השאלה היא מתי, משום שחז"ל שמים את האצבע על שני אירועים שונים.

מדרש אחד אומר שהפעם הראשונה שבה ה' התגלה בעולם הייתה במתן תורה. בחסידות הנושא מוסבר רבות, שמה שקרה במתן תורה - מעבר לזה שקיבלנו את התורה, כמובן - הוא שה' שבר את ההפרדה המובנית בעולם בין גשמיות לאלוקות. הוא הפיל את החומה ואפשר ל"עליונים" ול"תחתונים" להתחבר אלה לאלה, כאשר הוא בעצמו יורד להר סיני, ומצד שני קרא למשה לעלות.

לעומת זאת, מדרש שני אומר שהפעם הראשונה שבה נשבר הנתק הייתה בעת הקמת המשכן, כעשרה חודשים לאחר מתן תורה. זו הייתה הפעם הראשונה שבה הקדוש ברוך הוא "ירד" לשכון במבנה פיזי כאן בעולם שלנו. הנוכחות האלוקית הפכה למשהו מוחשי וגלוי בעולם. ובלשון חז"ל: "שרתה השכינה בארץ".

קודם כל, עצם הנוכחות של המשכן בתוך מחנה ישראל שימשה תזכורת מוחשית בעבורם למציאות ה' בקרבם, ברמה הכי גבוהה שיש. כך נאמר בתורה, בפסוקים שציטטנו מראשית הפרשה¹: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכָם". וזה התבטא בכל פרט ובכל תופעה במשכן - כמו הנר המערבי במנורה שלא כבה לעולם, ארון הקודש שלא תפס מקום פיזי והאש שירדה מהשמיים לאכול את הקורבנות. כל אלה דברים שהעידו והעבירו את התחושה הזו באופן טבעי וחזק, ש"ה' כאן".

אז במתן תורה או בהקמת המשכן? הרבי מסביר שאין כאן חילוקי דעות או סתירה בשאלה מתי לראשונה נפלה החומה, אלא שיש כאן שני שלבים של תהליך אחד:

זה אומר דבר אחד וזה אומר דבר אחר, אך אינם חולקים: השראת השכינה במתן תורה הייתה

2. אמנם, גם לפני מתן תורה היו יחיד סגולה שחוו התגלות אלוקית, כמו האבות הקדושים והשבטים אבל הם חיו באטמוספירה אחרת, מעל העולם. לאדם רגיל שחי בעולם לא היה שום גשר רעיוני או מעשי בין החיים שלו לבין האמונה ועבודת ה', עד מתן תורה.

3. כה, ח.

לגנוז אותו עם הכניסה לארץ, אז ייבנה מקדש של קבע בהר ה' בירושלים. בפועל, חלפו מאות שנים מאז הכניסה לארץ ועד בניית בית המקדש הראשון בידי שלמה המלך, ובניית המשכן נדד והוקם בשילה, בנוב ובגבעון - אבל כך או כך, המשכן היה "לפי שעה", שבו הקדוש ברוך הוא "התהלך", עד בניית בית המקדש.

אם כך, למה זה משנה לנו - אנחנו שקוראים את התורה, בזמן ובמקום שבו אנו חיים ונמצאים - באיזה צבע נצבעו היריעות ומה היו מידות הקרשים של המשכן? לכאורה, אלו הוראות שהיו רלבנטיות לשעתן, באופן חד פעמי. מדוע התורה מספרת לנו את כל זה, בפירוט כזה? מה היא מבקשת ללמד אותנו?

הר סיני והמשכן

כדי למצוא את התשובה, נבחן לעומק את נושא המשכן כולו על פי דרך החסידות. הרבי מתחיל באבחנה מעניינת:

בנוגע לזמן השראת השכינה למטה, מוצאים אנו במדרשים שתי דעות.

לפי מאמר חז"ל אחד, הדבר נעשה במתן תורה, שאז "בטל גזירה ראשונה ואמר: התחתונים יעלו לעליונים והעליונים ירדו לתחתונים, ואני המתחיל, שנאמר: וירד ה' על הר סיני", וכתוב: ואל משה אמר עלה אל ה'".

ובמקום אחר אמרו חז"ל²: "אימתי שרתה השכינה בארץ? ביום שהוקם המשכן"³.

הקדוש ברוך הוא ברא את העולם באופן כזה שהנוכחות שלו עצמו בתוכו - נעלמת. כביכול הוא שם, ואנחנו כאן. ה' קבע כמו חוק-טבע בעולם, שהוא לא יהיה מסוגל להכיל התגלות של קדושה. כמו החוק האוסר על כניסת אזרחים אמריקאים לצפון קוריאה, כך התקיים נתק בין

1. סוטה ט, א.

2. שמו"ר פ"ב, ג. תנחומא וארא טו.

3. יתרו יט, כ.

ט. לפי פ"ה המת"כ כ"ה הכוונה בב"ר פי"ט, ז.

י. משפטים כד, א.

יא. במדב"ר פי"ג, ב. פי"ב, ו. ובכ"מ.

יב. ובלקו"ת צו י, ד: ומעשה המשכן הוא תיקון לזה להיות דירה בתחתונים כו' וכמ"ש ברבות בראשית פי"ט כו'. וראה רד"ה באתי לגני השי"ת.

תמיד, בני הזוג 'נוחתים' אל קרקע המציאות, האופוריה נעלמת - ואז מתחילה העבודה המאומצת של שניהם לבנות ולבסס את הקשר. לוותר, להתגמש, לדעת להרגיש אחד את השני ולהתרגל לחיות ביחד ולצלוח יד ביד את אתגרי החיים. זו טעות לחשוב שהקשר נפגע או נחלש. להיפך. כך מפנימים את הדברים להיות חלק מהחיים. זוהי דרך ארוכה שבנויה מאלף צעדים, והיא זו שבונה את הקשר העמוק והאמיתי.

זה משל לתהליך של מתן תורה והקמת המשכן. במתן תורה ה' ירד על הר סיני. זו הייתה חוויה רוחנית אלוקית שלא מהעולם הזה, אבל לא תהליך של יצירה משותפת. השראת השכינה במשכן הייתה עבודה שבני ישראל בעצמם עשו. הם אספו את החומרים, הם תרמו, הם התנדבו, הם בנו ויצרו והרכיבו - זה היה מעשה ידיהם להתפאר. אפשר לראות את זה לאורך כל הדרך בהדגשה החוזרת של התורה - "ועשו" ו"תעשו". האחריות עוברת אליהם, הקריאה היא אליהם, לעשות, לבנות ולהקים. לכן, ההתגלות האלוקית במשכן הייתה משהו 'שלהם'.

הביטוי להבדל הזה גם הוא מוחשי, בלשונו של הרבי: "מאחר שהתגלות זו [במתן תורה] הייתה רק מצד ה'למעלה', 'במשוך היובל' שהוא 'סימן סילוק שכינה', הר סיני נשאר כמו מקודם, חול. לעומת זאת [בהשראת השכינה במשכן], מאחר שהשראת השכינה באה על ידי עבודת האדם, חלה קדושה במשכן וחלקיו". הר סיני היה רק הזירה להתגלות, אבל כשהמעמד הסתיים הוא נותר הר רגיל, מקום נטול קדושה. המשכן, לעומת זאת, התקדש בעצמו. החלקים, הכלים, האבזרים והמבנה עצמו - כל אלה הפכו קדושים בעצמם, אות לזה שהקדושה נתפסה בתוכם.

צעד אחר צעד

יש עוד הבדל משמעותי בין שני סוגי ההתגלות האלוקית שראינו:

ישנו הבדל בין שני אופני השראת השכינה הנ"ל:

כאשר הדבר נמשך מצד למעלה - כבמתן תורה - השראת השכינה היא באופן שווה בכל חלקי העולם.

לעומת זאת כאשר השראת השכינה נעשית על ידי עבודת ופעולת התחתון,

מכיוון ש"אני המתחיל, וירד ה' על הר סיני"... לעומת זאת השראת השכינה במשכן באה על ידי "ועשו לי מקדש", על ידי עשיית בני ישראל (וכמו שמדגיש הפסוק גם בפרטי המשכן והכלים: ועשו, ואת המשכן תעשה, וכו')...

וזהו החידוש של המשכן לגבי מתן תורה, שאת ה"ושכנתי בתוכם" המשיכו יהודים על ידי עבודתם, על ידי "ועשו לי מקדש".

עובדתית, הפעם הראשונה של התגלות הקדוש ברוך הוא בעולם הייתה במתן תורה. זה קרה לפני הקמת המשכן והשראת השכינה בו. אך יש הבדל מהותי בין שתי ההתרחשויות האלה. השראת השכינה במתן תורה הייתה 'יוזמה' של הקדוש ברוך הוא, ללא קשר למה שבני האדם מצידם עשו או לא, בלי עבודה של הכשרה ותיקון מצידו של העולם. "ושכנתי בתוכם" במשכן היה משהו אחר לגמרי - זה היה משהו שבני ישראל בנו ועשו והכינו, זו הייתה תוצאה של המעשים שלהם.

זה הבדל מהותי. מתן תורה היה באמת אירוע חד פעמי, שבו העולם כולו עצר מלכת בגלל ההתגלות של הקדוש ברוך הוא. אבל מצד שני, אחרי שנגמר האירוע גם הקדושה פרחה. אפשר לומר שזו הייתה חוויה מרוממת שה' העניק לבני ישראל, שהסתיימה ברגע שהמעמד הגיע לסיומו. השראת השכינה במשכן הייתה תהליך מתמשך של תיקון והפנמה, שבעקבותיהם הגיעה התגלות מדורגת ועקבית של הקדוש ברוך הוא, ולכן זה לא הלך לשום מקום. השכינה הייתה "בתוכם", בפנים.

כך זה בכל תהליך משמעותי של שינוי. מתחילים בחוויה ראשונית מסעירה, ואחר כך צריך להפנים אותה בשלבים.

דוגמה פשוטה לזה היא חיי הנישואין. תחושת ה'חיבור' שחשים בני זוג נוצרת בתחילת החיים המשותפים, והיא מתעצמת ומתחזקת בכל התקופה הראשונה לנישואין. בתקופה זו, האושר מציף את בני הזוג בסערה והם מצויים בעיצומה של חוויה מרוממת. אך לאחר מכן, וזה קורה

יג. מתחיל מהארון (פרשתנו כה, יז"ד ואילך) "ועשו ארון", "ועשית בדי", "ועשית כפורת גו", וכן בכל פרטי הכלים. והקרישים (כו, טו ואילך).
יד. כו, א.

הקמת המשכן מסמלת את ההדרגתיות והשלביות הזו. כאשר יהודים נדרשו לייצר את השראת השכינה, לתת מקום בחיים שלהם עבור הקדוש ברוך הוא, זו לא הייתה נתינה טוטלית ומוחלטת. מילת המפתח היא "תרומה" - כל אחד תרם, כל אחד הפריש חלק, בהתאם ליכולות שלו ולמה שיש לו. התהליך כולו היה מתוכנן ומאורגן, לפי הוראות מפורטות וסדר ברור.

ר' נחום מרקוביץ' הוא איש חסד נמרץ, המתגורר בקראון הייטס שבברוקלין.

בתור נער צעיר, הגיע מרקוביץ' מ ישראל לשיבה המרכזית של חב"ד בברוקלין, אך גילה שאין לו רצון וחשק ללמוד. חוסר החשק גרם לו לחפש תעסוקות אחרות. הוא התנדב במשמר האזרחי של השכונה, ואט אט זנח את סדרי הלימוד בשיבה. כמוכן שהדבר הציק לו, אבל הוא לא ידע איך לפתור את הבעיה.

לקראת יום ההולדת שלו, ניתנה לו הזכות להיכנס לחדרו של הרבי לשיחה אישית ביחידות. נחום הצעיר מסר לרבי פתק, שבו תיאר את הבעיה שלו, את חוסר החשק ללמוד שמוביל אותו לחוסר סיפוק וריקנות בחיים.

הרבי בירך אותו, ולאחר מכן העניק לו עצת זהב: קבע לך שיעור יומי קבוע, בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, אך אורכו של כל שיעור לא יעלה על חמש דקות.

נחום התחיל לעשות כעצת הרבי. הוא החליט כי בכל יום ילמד חומש עם פירוש רש"י, חמש דקות ולא יותר. הדבר גרם לכך שהתוכן העסיק את מוחו בכל היממה. מדי יום בסיום הלימוד הוא השתוקק שיגיעו כבר חמש הדקות של מחר.

עם הזמן הוא הוסיף, בעצת הרבי, עוד דקה או שתיים לשיעור הלימוד. כעבור תקופה הוא כבר החל להשתתף בסדרי הלימודים

המְטָה, ישנם הבדלים לפי דרגת נדיב ליבו - והדבר נעשה בסדר והדרגה, מן הקל אל הכבד:

"תחתונים" שאינם (בטלים ל)אלקות, ויהודי בעבודתו מפריש מהם חלק (מהעולם) ומרים אותם, מגביה אותם לקדוש ברוך הוא. ולאחר מכן הולך הוא מדרגה לדרגה, ומפריש ומרים חלקים נוספים (וקשים יותר) מהעולם^{טו}. עד שהופך כל העולם כולו לדירה לקדוש ברוך הוא, על ידי עבודתו^{טז}.

מתן תורה קרה ב'בום'. בבת אחת, העולם כולו השתנה ודמם מול ההתגלות של הקדוש ברוך הוא. במשכן, לעומת זאת, ההתגלות הייתה הדרגתית. כל אחד תרם כפי נדבת ליבו, כל אחד עשה את מה שיכול היה לעשות, כל אחד מצא את החיבור הפנימי שלו.

נדבר על זה במילים של עבודת ה':

כשיהודי עובר חוויה רוחנית מרוממת שמעלה אותו טפח מעל הקרקע, קרבת ה' מציפה אותו וממלאת את כולו. בבת אחת הוא כאילו הופך לאדם אחר. באותו רגע הוא מוכן לוותר על כל החלומות שלו ולהתמסר לגמרי לקדוש ברוך הוא. בדומה לזוג בראשית תקופת החיים המשותפת, חילוקי הדעות והבדלי האישיות מודחקים, ושני הצדדים נמצאים באופן טוטלי.

אך כאשר תמה החוויה המרוממת ומתחיל שלב ההפנמה, כאן זה חייב להיות בהדרגה. צריך להתקדם לאט לאט, ובלשון חז"ל: "תפסת מרובה לא תפסת". יהודי שמחליט להשקיע ברצינות בלימוד גמרא, יקצוב לעצמו שעה אחת בכל יום ללמוד מסכת קלה. אם הוא רוצה לתת לצדקה, עליו לתת סכומים שנמצאים בתחום היכולת שלו. אם מדובר על משפחה שמתחזקת בשמירת שבת, את ההידורים והחומרות ישאירו לשלב מתקדם יותר. כדי שזה יחזיק מעמד ויחולל השתנות פנימית לאורך זמן, עלינו לתת 'חתיכות' מהחיים שלנו לקדוש ברוך הוא, בכל פעם אחת.

דעניני העולם. וראה לקו"ש ח"ג ע' 907 ואילך.

טז. ראה לקו"ש ח"ה ע' 221 ואילך (סעיף ד-ח) יתירה מזו, ש"ל שבהפרשת ונתנית מתנות כהונה מתבטאת שלימות הענין דדירה בתחתונים, בהחלק הנשאר ברשות האדם, שנושטמש בזה לא מפני שהם נכסיו שלו, אלא לפי שהקב"ה "הוא הנותן לך" - נתנו לו וצריך להשתמש בזה כפי רצון ה'.

טו. ע"פ הנ"ל יש לבאר סדר הפרשיות - יתרו משפטים תרומה (ראה לקו"ש חט"ז ע' 247): יתרו הוא פ' מתן תורה, המשכה מלמעלה למטה שפעלה (בישראל - גילוי האמונה, ובעולם) ביטול העולם; אחרי מ"ת מתחילה העבודה דבירור העולם לייחד מציאות העולם עם אלקות. והסדר בזה הוא, דתחלה הוא פ' משפטים (מצות שכליות), הפעולה (בשכל) האדם, שנעשה "יחוד נפלא" עם חכמתו ית' (תניא פ"ה), ואח"כ פ' תרומה - בירור והעל"י

בישיבה, והפעם מתוך חשק.

להיות אני

מכך נובע הבדל מהותי נוסף בין שני השלבים בעבודת ה':

כאשר הדבר מגיע מצד למעלה, הרי הוא פועל ביטול במציאות העולם. וכמאמר חז"ל (אודות מתן תורה): "ציפור לא צווח, [עוף לא פרח], שור לא געה".

לעומת זאת הביטול מצד השראת השכינה שנפעלת על ידי עבודת האדם (ובפרט בתחילת העבודה), כאשר מתחילים "לבנות את המשכן", אין זאת אלא עניין של "הפרשה" - הוא לוקח חלק ממצויאיו ומעניק אותם, הוא "מרים" (למעלה מעצמו) לקדוש ברוך הוא, אך לא באופן של... שלילת עצם מציאותו.

"כְּשֶׁנִתֵּן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתּוֹרָה", מספרים חז"ל, "ציפור לא צווח, עוף לא פרח, שור לא געה, אופנים לא עפו, שרפים לא אפרו קדוש קדוש, הים לא נזדעזע, הבריות לא דברו, אלא העולם שותק ומחריש, ויצא הקול: אָנֹכִי ה' אֱ-לֹהֵיךָ!". העולם נכנס להדממה, כל התנועה וכל החיות קפאו בזמן. זה מלמד אותנו על סוג ההתגלות האלוקית שהייתה שם: העולם לא התחבר והשתנה מבפנים, הוא פשוט התבטל.

לעומת זאת כאשר באו להקים את המשכן, הצעד הראשון היה הציווי: "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַּנּוּ לְבָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי". תרומת המשכן, הפותחת את הקמת המשכן, היא מלאכה של שיתוף פעולה. לא מבטלים אותך, לא שוללים את מציאותך - להיפך, רוצים את התרומה שלך וההתנדבות שלך. הקמת המשכן הייתה תלויה ברצון הטוב של בני ישראל.

זו תובנה חשובה שמלמדת אותנו משהו עמוק על עבודת ה' שלנו. כאשר אנחנו עושים את העבודה, הסיזיפית והמתמשכת של עבודת ה' - רק אז אפשר לומר שזה לא כוח אחר שמפעיל אותנו אלא אלה אנחנו שעושים את זה במו דינו. כשעוברת עלינו חוויה רוחנית מסעירה,

זה מרומם ועמוק וסוחף, אבל זה לא אנחנו. זה ה' שהתגלה אלינו, ולאותה עת התנתקנו ממי שאנו וברחנו לעולם אחר. לעומת זאת, כשאנו עושים את הדברים בצורה מסודרת ויסודית, צעד אחר צעד, זה "אנחנו עצמנו", במלוא הווייתנו, שעובדים את ה'.

הצדיק רבי חיים חייקל מהעיירה אמדור, היה מתלמידיו המובהרים של המגיד ממזריטש וידיד נפשו של אדמו"ר הזקן.

פעם נפגשו שני הצדיקים, לאחר שהפכו בעצמם למנהיגי קהילות חסידיות, ושוחחו אודות החסידים שלהם.

בתוך הדברים הראה רבי חיים חייקל לאדמו"ר הזקן את אחד מחסידיו מתפלל, והתפאר בו: "ראה לאילו דרגות נעלות מגיעים תלמידיי. כעת, בעת הדבקות בתפילה, זוכה תלמיד זה לגילוי אליהו!".

אדמו"ר הזקן הסתכל על אותו חסיד, והשיב לחברו: "זו לא חכמה. אותו חסיד אינו מתפלל בעצמו, אלא אתה, ר' חיים חייקל, מתפלל מתוכו".

לאחר מכן הצביע אדמו"ר הזקן על אחד מחסידיו שלו, ואמר: "רואה את החסיד שלי? כשהוא מתפלל, אין הוא זוכה לגילוי אליהו, כי אם להתגלות של החלקים הנשגבים שנשמתו שלו".

אוהל נצחי

כעת נוכל לחזור להתחלה ולהבין מה התורה רוצה לומר לנו, מדוע היא מאריכה ומפרטת כל כך בתיאור הקמת המשכן. נקרא את הדברים בלשוננו של הרבי:

מכיוון שהתורה היא נצחית, הרי כשם שבפועל היה זמן ומצב שהמשכן עמד בפני עצמו, ובבניין המשכן קיימו את המצווה של "ועשו לי מקדש" - יש לומר שגם ענין זה הוא נצחי, שישנה הוראה ומעמד ומצב ברוחניות של עניין וקיום בניין המשכן.

עצם העובדה שהתורה מספרת לנו את כל הפרטים, צריכה לעורר אותנו ללמוד משהו

רלבנטי לחיים מסיפור הקמת המשכן⁴. משום שהתורה איננה ספר היסטוריה על תולדות העולם וקורות עמנו, אלא ספר החיים שהקדוש ברוך הוא הנחיל לנו - וכל מילה בו מכילה הוראה לחייו.

על כן, המשכן איננו היסטוריה שהייתה ואיננה עוד. סיפור המשכן רלבנטי לחיים של כל אחד מאיתנו, בכל זמן. כשאנו קוראים את פרשת המשכן, אנו קוראים על החיים שלנו, על עבודת ה' שלנו. ומה אנו למדים מהפסוקים האלה? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

בזאת יובן מדוע הפסוק מקדים את עניין "ויקחו לי תרומה" - שכן עניין זה, שהשראת השכינה (במשכן) באה על ידי עבודתם של בני ישראל, מתבטא בעניין התרומה... השראת השכינה על ידי הפרשת האדם... לאחרי מה שהיה במתן תורה מצד הבורא.

וזוהי הסיבה לכך שהתורה מונה את כל שלוש עשרה⁵ פרטי הדברים שישנם בתרומה למלאכת המשכן. שכן בעבודת האדם לעשות מעניני העולם דירה לו יתברך⁶, הרי העבודה והעליה של כל חלק מהעולם היא באופן שונה⁷ - זהו סוג תרומה שונה.

מילת המפתח כאן היא "תרומה". זו ההתחלה של הפרשה, כי זו ההתחלה של תהליך 'בניית המשכן', לא רק במונח ההיסטורי-ממשי אלא גם בלב ובנפש של כל אחד בכל זמן. בכך התורה רוצה ללמד אותנו שהנושא הוא זה: "הפרשת האדם". העניין הוא שלנו, הוא תלוי בנו והוא צריך להיות מעשה ידינו שלנו. תרומה היא הביטוי הכי עמוק לכך שההתנדבות לקדושה והרצון להתקדם ולעשות, באים מליבת החיים שלנו, מתוכנו ומעצמנו.

4. בהערות בגוף השיחה, הרבי מביא מדרשים שמחזקים את העניין עוד יותר, מהם עולה שהמשכן עצמו עדיין קיים באופן פיזי.

יח. פרש"י ריש פרשתנו (ודעת זקנים מבעה"ת). תנחומא כאן ה. שהש"ד פ"ד, יג. זח"ב קמח, א.
יט. ראה לקו"ש ח"ג ע' 907 ואילך.
כ. ראה לקו"ש ח"א ע' 112 ואילך.

כך גם כאשר אנו קוראים בפרשת השבוע על העצים, המתכות והבדים ועוד פרטים מפרטים שונים שבני ישראל נידבו והפכו לחלק מהמשכן - אנו מקבלים את המסר הברור הבא: חיי עבודת ה' האמיתיים הם החיים האלה, של עבודה עצמית פנימית בתהליך יסודי ועקבי. אנו מבינים שהחכמה האמיתית היא שכל אחד ייתן עוד ועוד חלקים מהחיים שלו לה', לפי תכונותיו, יכולותיו וכישוריו. אם יש לי מרפסת גדולה - זה מקום לערוך בו שיעורי תורה; אם יש לי כושר דיבור - אמצא דרך לשתף את החברים בדבר תורה; אם אני מכהן במשרת מפתח בעירייה - אשתדל לעזור ולקדם נושאים של הפצת תורה.

התורה מפרטת את כל הפרטים ופרטי הפרטים, כי זה בדיוק הרעיון של השכנת השכינה. על המשכן אי אפשר לספר בקיצור, משום שכל העניין הוא ללמד אותנו שעבודת ה' אמיתית היא עבודה אינדיבידואלית, עבודה שלי עם עצמי שאליה אני מביא את כולי ואת מה שיש לי ועובד אותה בעשר אצבעותיי.

זוהי הרלבנטיות הנצחית של סיפור המשכן.

בסיום השיחה, הרבי מסביר מדוע המשכן עמד דווקא במדבר, ואילו כשנכנסו לארץ ישראל קיפלו וגזזו אותו. זאת משום שהמשכן הרוחני נבנה דווקא במדבר רוחני.

המשכן איננו פונה ליהודי שנמצא במקום קדוש, כלומר במצב מרומם, אלא דווקא ליהודי כזה שנמצא במדבר רוחני, במצב 'צחיח' בחיים בו הוא חושב שהוא רחוק מעבודת ה'.

זהו יהודי שאומר לעצמו: האם אני אכן יכול לשמור שבת לפרטי פרטים עם כל ההידורים? האם אני אכן יכול ללמוד מסכת שלמה? האם אני יכול לשלוט בתאוות שלי? אני הרי מכיר את עצמי, אני רחוק משם. אני במדבר שממה רוחני.

בדיוק בשביל יהודי כזה, שיש לו עוד דרך ארוכה לעבור כדי להתקרב לה' והוא חש כעת רחוק לגמרי, נועדה עבודת המשכן. המשכן מלמד אותנו: זה שאתה נמצא 'במדבר', זה שאתה לא חווה חוויות מרוממות ומסעירות בעבודת ה', זו לא סיבה להרמת ידיים.

לא לכעוס אם הבעל נעדר מהבית לתפילה

לפינו מכתב שעוסק במקרה משפחתי רגיש וכואב. בני זוג שנפרדו בעקבות מריבה קשה ביניהם, שאחד הגורמים לה היה הכעס של האישה על כך שהבעל נעדר מהבית בשביל תפילה ולימוד תורה. האם הכעס מוצדק?

(אגרות קודש, כרך י', אגרת ג'כ)

כותב אודות המצב בבית אחותו וגיסו שיחיו שאינו כדבעי למהוי [כפי שצריך להיות], שנקלעו למריבה ביניהם עד שאחותו עזבה את הבית וחזרה לבית ההורים.

מובן שכבשתו במכתבו, אכתוב בכיוון הדברים שהציע כדי לקרב הלבבות - לגיסו שיחיה. אבל הוא מצדו, ובכלל אנשי משפחתו, צריכים להסביר לאחותו תחיה, אשר תבין יותר את בעלה ולא תכעס עליו בגלל ההיעדרויות שלו מהבית - וזאת כתוצאה מחשבון הגיוני פשוט, במכלל שכן וקל וחומר.

כשהבעל מתאחר במסחרו או במשרד בו מוצא מקור מחיתו ופרנסתו, אין אדם מתרעם על זה. ואדרבה, שמחים שיש מקור פרנסה והבעל עובד באמונה, ובגלל עבודתו ביושר ובנאמנות במילא תהיה גם פרנסתו "בטוחה". וזאת, אף שבאופן אמיתי, אין כל הנ"ל [עצם העיסוק בעבודה וההשתהות בה עד מאוחר] שייך אלא לממוצעים [כל זה קשור רק ל'מתווכים' שדרכם עוברת הפרנסה] - היינו הבעלים של המשרד, או לעניין הרלבנטי של המשרה, שהם בסך הכול הצינורות שעל ידם הקדוש ברוך הוא, הזן ומפרנס לכל, נותן לאיש פלוני פרנסתו ופרנסת בני ביתו.

אם כן, הרי כמה פעמים ככה [הרבה יותר מזה] צריכה להיות השמחה כשהבעל עובד באמונה בנוגע לא ל'ממוצעים' שדרכם עוברת הפרנסה, אלא לבעל הבית העיקרי והיחיד, הלא הוא הקדוש ברוך הוא. אשר פרנסתו של אדם, מבקש הוא אודותה בעת התפילה שהיא עת בקשת צרכיו של אדם מהקדוש ברוך הוא, והצינורות והכלים שבהם הקדוש ברוך הוא משפיע הפרנסה הן ענייני תורה ומצוות. ולכן אין לה סיבה לכעוס על בעלה בגלל הזמן שהוא מקדיש לתפילה, לתורה ולמצוות, משום שזה המקור לקבלת שפע הפרנסה.

אחרי צבא ולימודים, ולא יודע מה לעשות בחיים

שנות העשרים של החיים הן צומת משמעותי להמשך החיים. זה הזמן לעצור ולהתמקד בלימוד תורה, כדי לבסס השקפת עולם נכונה שתעניק יציבות ומנוחת הנפש להמשך החיים.

(אגרות קודש, כרך טז, אגרת ו'ב)

כותבת אודות אחיה שיחיה, ואשר לדעתו הוא עומד עתה על פרשת דרכים [בצומת משמעותי בחיים], כיוון שגמר את השירות בצבא ואחרי כן לימוד בקורס של מכונאות ועדיין לא החליט איך להסתדר, והוא בגיל עשרים ושתיים שנה.

ודעתי בנושא ברורה, כפי שאסביר מיד.

זה מיוסד [מבוסס] על מה שראיתי בבני הנוער בכמה מדינות, וגם בחנתי

הביאור מופיע בגופן כזה. מילים שעוזרות לשטף הקריאה הכנסנו ללא סוגריים, מילים שמבארות מושגים או מילים - מופיעות בתוך סוגריים.

בנוגע לנוער בארץ הקודש תיבנה ותיכונן. שראיתי אשר תקופת איזה שנים [התקופה של מספר שנים] בגיל של אחיה, ברוב הגדול הרי השלב הזה הוא הכנה לכל משך החיים שלאחרי זה. זאת אומרת, שכל השתדלות במשך שנים אלו בביסוס השקפת עולם והשקפת חיים, כדאית היא. ואין לקמץ [לחסוך] בזמן על זה [ביסוס תפיסת עולם בתקופה הזו], כיוון שהשקעה זו משתלמת כמה פעמים ככה [פי כמה וכמה], זאת אומרת, במשך עשיריות [עשרות] שנים שנות חיים לאחרי זה.

כן, בוודאי למותר [מיותר] להאריך בעובדה אשר תקופתנו רבת המאורעות והבלבולים מכריחה השקפת עולם מבוססת יותר ואיתנה יותר, ובפרט שהרי בלעדי זה אי אפשר להגיע למנוחת הנפש והרמוניא [הרמוניה, התאמה ושלמות] בנפש, שהם התנאים העיקריים לחיים תקונים [תקינים].

על פי האמור מובנת המסקנה בנוגע לאחיה שיחיה, והיא שעליו להקדיש לכל הפחות כחצי שנה ושנה ללימוד תורתנו הקדושה הנקראת תורת חיים. ואין התואר "תורת חיים" יוצא מידי פשוטו, זאת אומרת שהתואר "תורת חיים" מלמד שהתורה היא הוראה בחיינו בעולם הזה, וגם בחיים היום יומיים של ימי החול ולא רק בימי השבת וימים טובים וימים הנוראים - ולכן זו הדרך הנכונה ביותר לבסס ולייצב את השקפת העולם בשלב החשוב הזה בחיים.

וכאמור, אין זה בזבז זמן, אלא אדרבה, התקופה הזו של לימוד תורה היא הדרך להתחזקות במשך עשיריות השנים שלאחרי זה. ולאחרי שיעבור אחיה שיחיה תקופת חיסון [התחזקות] זה, יחליט מתאים להשקפתו אז בנוגע להסתדרותו בחיים אודות אופנה ומקומה [איך ואיפה].

כאן יש להוסיף שרואים במוחש אשר תעמולה היותר פעילה [דרך השכנוע הכי יעילה] היא הבאה לא רק על ידי דיבור אלא על ידי מעשה, זאת אומרת, להוות דוגמא חיה לעניין והאידיאל [הרעיון והערך] אודותו מנהלים תעמולה זו. ובוודאי גם בנדון זה של השפעה על אחיה, באם בהנהגתה היא ובכל אורח חייה תהיה היא דוגמא חיה להנהגת [להתנהגות] בת ישראל, שכל אחת מהן נקראת בת שרה רבקה רחל ולא האמהות הקדושות, בוודאי שגם זה ישפיע בהרבה ובהרבה על הנהגת בני משפחתה ואחיה בכללם.

לאחרונה [לבסוף], עליי להגיב על התחלת מכתבה, שבו כותבת שאינה "חב'דניקית" ובכל זה כותבת אליי. ועל כך אומר שזהו סותר לפתגם רבנו הזקן בעל התניא, מייסד שיטת תורת חסידות חב'ד, אשר אמר ששיטה זו היא נחלת כל עם ישראל, כל אחד ואחת מהן. והרי אין השיטה ותוכנה אשמה במה שלעת עתה [שנכון לעכשיו] נמצאים חוגים שעדיין לא קבלוה בשלמותה. ובפרט בנוגע לכמה, חלק חשוב [מרכזי] מחוגים אלו שלא קיבלו עדיין את דרך חב'ד, אין הם אשמים בדבר כי אם סיבות צדדיות וחיצוניות גרמו לכך. ומובן שאין ביכולתם של אנשים גם מחוגים אלה למעט השייכות [הקשר] שלהם אל השיטה, שהרי אין זה אלא חסרון ידיעה, שבטח יתוקן במשך הזמן, כאשר ילמדו ויתודעו לדרך חב'ד.

מה עושים אם העמל החינוכי עולה בתוהו?

לפנינו מכתב למחנך, שהשקיע רבות בחינוך הנוער לדרך התורה והמסורת אך חש שעמלו עולה בתוהו והנערים פנו לאורח חיים לא דתי. במכתבו לרבי השתקפו הייאוש והדיכאון של המחנך מהכישלון המוחשי שלו. במכתב הארוך והמנומק, הרבי מסביר לאותו מחנך היכן הוא טועה. האם הייאוש הוא התגובה הנכונה? האם יכול להיות שלהשקעה החינוכית יהיו תוצאות חיוביות כעבור שנים?

(אגרות קודש, כרך יב, אגרת ג'תתט)

ייאוש מזיק להמשך העשייה

אף כי [למרות ש]מזמן לזמן [מדי פעם] מגיעות אלי ידיעות אודותו, נעם לי לקבל עתה מכתבו. אף כי מובן שאינני שבע רצון ממצב הרוח הנשקף בו, והוא נפילת רוחו [העצבות והדיכאון שלו] על אשר, לפי דעתו, אינו רואה פרי בעמלו ובעבודתו בתוככי הנוער.

ואף כי מובן אשר שביעות רצון גמורה של עסקן ובר-פועל [אדם שפעיל ועושה] איננה מביאה תוצאות טובות ביותר, כי עלולה היא להחליש את המרץ אשר בו, כיוון שהיצר הרע מפתהו לומר: 'עשית דיך [מספיק] והצלחת ועתה יבואו אחרים וימשיכו' - למרות זאת, הרי גם קצה השני, היינו רגש של ייאוש ואפילו של נפילת רוח חזקה, תוצאותיה בלתי רצויות. ויותר מזה: תחושות כאלה אפילו עוד יותר מזיקות מאשר התוצאות מהקצה הראשון של שביעות רצון עצמית, כי הרפיון הנגרם על ידה להמשך העשייה גדול יותר.

את ההשפעות רואים מאוחר

כעת אשיב לך בנוגע לגוף העניין שאתה מעלה במכתבך, והוא שהנוער שהשקיעו בו כל כך עמל בחינוך ובכל זה נסחף בזרם החילוני.

הנה עליך לדעת שחזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם [עבודת שכנוע והשפעה לא ייתכן שלא תשפיע כלל], אף שלא תמיד מצליחה באותה המידה שאליה שואפים ומקווים.

ועוד זאת, אשר לפעמים תכופות ביותר, התוצאות נראות רק לאחר זמן, וזאת מכמה וכמה סיבות. ולפעמים רבות התוצאות וההשפעה מתאחרות עד שמסתדר המחונך והמושפע בחיי משפחה [מתחתן ומקים משפחה], שאז בתקופה זו של החיים, אותו נער שהפך לאדם בוגר ובעל משפחה מתייצב ואינו בעל שינויים כל כך, ואז הוא מביא בחשבון את כל העבר עליו ומצבו בהווה, ואז גם התקופה שקיבל השפעה מאיש פלוני במקום פלוני נכנסת בחשבון זה ויכולה להכריע את כף המאזנים לצד הטוב.

להמשיך במרץ ובשמחה

ועוד זאת, שגם במצבים שנראים קשים ומייאשים, יש להמשיך לעבוד בכל הכוח בחינוך והשפעה לטובה ובסופו של דבר ההצלחה תבוא.

ואת זאת אפשר להבין בהקדם המסופר על רבנו עקיבא, אחד מגדולי התנאים, ומעמודי [דמויות היסוד של] התורה שבעל פה שלנו. שמספרים חכמינו ז"ל אודותו, אשר ארבעים שנה היה מלמד משפיע ומחנך ונשיא [מנהיג], והיו לו ארבעה ועשרים אלף תלמידים - ויש לשים לב שאלו לא סתם תלמידים אלא תלמידים בערכו של רבי עקיבא. זאת אומרת, שלפי מצב ידיעותיהם ואופיים שהיו ברמה גבוהה מאד, רב ומשפיע שלהם צריך היה להיות בממדי איש כרבי עקיבא, מה שמלמד אותנו כמה גדולים הם היו.

ומפני סיבה מסוימת, הנה מתו כולם רחמנא ליצלן [ה' ישמור]. ועלולה הייתה התורה שתשתכח מישראל. והעמיד רבי עקיבא חמישה תלמידים חדשים, והם החזירו את כל התורה שבעל פה והפיצוה בישראל בזמנם ובדורם, ואחר כך נמסרה דור אחר דור, עד שבאה אלינו ולבנינו ולבני בנינו עד עולם.

והנה, פשוט [מובן מאליו] שאין תורתנו ספר סיפורים בעלמא [סתם], כי אם תורה כמשמעה - לשון הוראה, וזאת אומרת אשר כל ענין שבה מלמד הוא ומורה דרך לכל אחד ואחת. וביחוד סיפור הנ"ל הוא לא סיפור בלבד אלא מופת חי [מקרה מופלא עם מסר מוחשי], שמלמד אותנו אשר על האדם לנצל כישרונותיו בכל האפשרי. ואיזה תופעה שלא תפגע בו בעבודתו זו, איננו רשאי שתפעול עליו איזה נמיכת רוח.

ואפילו אם הוא חס ושלום על דרך האמור לעיל [כמו שכתבת], אשר עמל של כמה שנים אבד בתוהו, כפי הנדמה לעיני בשר [בראייה פשוטה], עליו להמשיך במרץ ובשמחה

בעבודתו הקדושה, וסוף כל סוף בוודאי יצליח - אף שאפשר [ייתכן], על דרך האמור לעיל, שבמספר גדול לא הצליח או שלא עשו פרי, הרי שבכמות קטנה יצליח הצלחה מופלגה, שתמלא את כל החיסרון ותשביע רצונו בעד כל העמל אשר עמל. וכלשון הכתוב המובא על ידי חכמינו ז"ל בסיפור הנ"ל: "בבקר זרע [את] זרעך ולערב אל תנח ידיך, כי אינך יודע איזה מהם ייכשר".

[וכך אומרת הגמרא: "ר' עקיבא אומר: למד [אדם] תורה בילדותו, ילמד תורה בזקנותו. יהיו לו תלמידים בילדותו, יהיו לו תלמידים בזקנותו. שנאמר: "בבקר זרע את זרעך [ולערב אל תנח ידך, כי אינך יודע אי זה יכשר]". ואמרו [ראיה לדבר]: שנים עשר אלף זוגים [זוגות] תלמידים יהיו לו לר' עקיבא... וכולן מתו בפרק [זמן] אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמם [מתורה], עד שבא ר' עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם [לימד אותם את התורה]... והם הם העמידו תורה אותה שעה.]

מרירת על כישלון, אבל לא ייאוש

בוודאי צריך להתעורר רגש של מרירות על כל אחד ואחת הנוטה מדרך הישרה, מדרך התורה והמצווה, אפילו אם נטייתו זו היא רק לימים ספורים ובעניינים קלים, כי כל רגע ורגע יקר הוא, וכל פעולה ופעולה רבת ערך. ובפרט צריך להיות רגש מרירות זו אצל המחנך והמספיע שהם היו תחת אחריותו.

אבל המסקנות ממרירות זו הן, אשר בוודאי צריך להוסיף אומץ [להתחזק עוד יותר] בעבודתו אשר עד עתה, לשפרה ולהשלימה. והרי כלל כָּלְלו [חכמינו קבעו כלל]: אין לך דבר העומד בפני הרצון. ולא רק בנוגע לתלמידים חדשים ולמושפעים חדשים, אלא גם בנוגע לאלו שלעת עתה [נכון לעכשיו] לא נראית השפעתו בהם, או שנעלמה מעיני בשר [שעל פניו נראה שאיננה], ועוד ביתר שאת...

הנקודה התיכונית [העיקרית] מכל האריכות האמורה היא, אשר על כל אחד ואחת מבעלי השפעה, וביחוד בשדה החינוך הכשר, לעבוד בכל מרצו ויכולתו בעבודה קדושה זו. ואף שאסור לו לוותר אפילו על הגרוע שבין תלמידיו, אסור לו גם כן לרפות ידיו [להתיימשך] ממלאכתו מלאכת שמים זו אם רואה בלתי הצלחה בעבודתו. וסוף סוף, דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ובמשך הזמן יראה פרי טוב בעמלו.

מובן, שאם בכל ענייני האדם זקוקים לעזר מן השמים, על אחת כמה וכמה בעבודת החינוך, אשר בזה זקוקים במיוחד לעזרה משמיים, מפני שהכוחות המנגדים על ה' ותורתו נלחמים בזה בכל האמצעים והאופנים. וכדי לזכות להוספה בעזר מן השמים, צריך להשתדל על ידי שלמות עצמו ובענייני עצמו [עבודה רוחנית עצמית], והעניין בזה הוא כפשוטו בחיים היום-יומיים אותם צריך לנהל באופן מתאים לתורתנו תורת חיים ומצוותיה. ואין זה [העבודה הרוחנית של המחנך עם עצמו] סתירה לעבודה עם הזולת, ואדרבה, אחת מסייעת לחברתה.

גם הולים בונים

וְאֵת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתם זָהָב וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת (פירק כה, פסוק ג)

כתוב בספרים הקדושים ששלוש המתכות "זהב וכסף ונחושת" רומזות לשלושה סוגים של נותני צדקה. הרמז לזה הוא בראשי התיבות: "נחשת" זהו רמז לנתנת חולה שאמר 'תנו', זהו אדם שנותן כסף לצדקה רק בלית ברירה, כשהוא כבר גוסס; "כסף" רומז לאדם שנותן רק כשיש סכנת פחד; ואילו "זהב" - זה הנותן בריא, אדם שתורם לצדקה מרצונו וביוזמתו.

מצוות צדקה שקולה כנגד כל המצוות, ועל כן שלוש הדרגות הללו ישנן באופן כללי יותר בשליחות של עשיית העולם לדירה ומשכן עבור ה' יתברך: ישנם הצדיקים שעובדים את ה' בצורה מושלמת והעולם החומרי לא משפיע עליהם לרעה כלל כך שהם נותרים 'בריאים' ברוחניות ("זה הנותן בריא"); ישנם אלה שמושפעים מהעולם לשלילה, ועליהם לפדות את עצמם מההשפעה השלילית ("כשיש סכנת פחד"); ויש כאלה שמושפעים מהעולם עד כדי כך שכבר 'חלו' ונפגעו ("נתנית חולה שאמר תנו"), והתורה מלמדת אותנו שאפילו במצב כזה אפשר להשתתף במלאכת המשכן, היינו בהפיכת העולם למשכן עבור הקדוש ברוך הוא.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשמ"ט, כרך ב, עמוד 330)

בית יהודי

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכֶם (פירק כה, פסוק ח)

עבודתו של יהודי היא לעורר ולגלות את המקדש שבתוכו ובליבו פנימה, ובכוח זה לעשות גם את ביתו הגשמי מקדש ומשכן לה' יתברך. יהודי צריך לפעול שהבית וכל אשר בו יהיו מופרשים ומובדלים מכל שאר הבתים שבשכונה, בעיר, במדינה ובעולם כולו, שיהיה ניכר שזהו "בית יהודי", וכלי הבית נועדו עבור ענייני יהדות וקדושה. וכאשר ביתו וכל אשר בו מאיר באור התורה והמצוות, הם מתרוממים ומתקדשים כמו קדושת המשכן.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשמ"ט, כרך ב, עמוד 1028)

פרשת תצווה

להעלות את השלהבת

וְאֵתָה תִּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שִׁמְן זַיִת זָךְ כְּתוּיִת לְמִאָר לְהַעֲלֹת עַל תַּמְבִּיד

(פירק כו, פסוק ב)

מִדְּלִיק עַד שֶׁתֵּהָא שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאַלְיָה (רש"י)

המנורה רומזת לעם ישראל. שכל אחד מאיתנו חננו ה' ובחר בו לשרת לפניו בקודש, וכמו הכוהן המדליק את המנורה כך חייב הוא להשתדל להדליק את "נר ה' נשמת אדם" של מכריו ומיודעיו, ולחזור ולהדליק אותו עד ששלהבת אור התורה והמצוות שבהם תהיה עולה בהם מאליה ולא יזדקקו עוד למוכיח ומעורר.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ב, עמוד 676)

ווארט הסידות

רעיונות קצרים מתורת
החסידות על פרשת
השבוע - רעיון אחד
לכל יום

ישנו העניין של
"הקהל" בתורה, על
ידי זה שכמה וכמה
מישראל נקהלים
יחדיו על מנת
ללמוד תורה. ובפרט
בנוגע ללימוד תורת
החסידות - אלו
שהם כבר חסידים
צריכים להקהיל
יהודים נוספים
שנמצאים בסביבתם
וללמוד עמהם
הסידות.

(שיחת שבת פרשת
מסעי תשכ"ז)

נחש או משיח?

וְעִשִׂית חֲשֵׁן מִשְׁפֵּט מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב כְּמַעֲשֵׂה אֶפְרַיִם תַּעֲשֶׂנוּ זֶהְבַּ תְּכַלֵּת וְאֶרְגָּמָן וְתוֹלְעֵת שָׁנִי וְיֵשֵׁי מִשְׁזָר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ (פירק טז, פסוק טו)

במילה "חשן" שני רמזים מנוגדים המופיעים בספרים הקדושים: "חשן" אותיות "נחש", ומצד שני "חשן" בגימטרייה "משיח".

הנחש מסמל את הגוף, ואילו הנשמה קשורה לעניין המשיח. הגורם לגלות הוא החטאים, שנובעים מכך שהגוף מתגבר על הנפש - ועל כן, סמל הגלות הוא הנחש. עבודתנו היא להגביר את הנפש על הגוף, ובכך לגלות את ה"משיח".

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יא, עמוד 138)

על מה הרעש?

וְהָיָה עַל אֲהָרֹן לְשֹׁרֵת וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ כְּבָאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצִאתוֹ וְלֹא יָמוּת (פירק טז, פסוק לה)

יש שואלים: אמת שהמצב הירוד של דורנו מחייב פעילות נמרצת בהרבצת התורה וחיזוק היהדות, אבל מניין לנו שעבודה זו צריכה להיעשות בקול רעש גדול? מדוע נחוץ לצאת לרחוב ולהשמיע שם בקול רם על הנחת תפילין, מזוזות כשרות וכיוצא בזה?

המענה על כך: דורנו הוא הדור שלפני ביאת המשיח, שהוא כמו "שולי המעיל". בשולי מעילו של הכהן הגדול היו פעמונים ורימונים, וכאשר היה נכנס הכהן הגדול אל הקודש היה "נשמע קולו" דווקא, ללמדנו שהעבודה בעידן שבו אנו נמצאים צריכה להיעשות בקול רעש גדול.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך טז, עמוד 341)

להתבייש בפני ה'

וְעִשִׂית צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחַת עֲלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קָדֵשׁ לַה'. וְשָׂמַת אֹתוֹ עַל פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל הַמְּצַנֶּפֶת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּצַנֶּפֶת וְהָיָה (פירק טז, פסוקים לו-לז)

התורה רומזת לנו על מעלת הבושה מפני ה': "ועשית ציץ" - "ציץ" הוא מלשון ראייה והצצה, ובעבודת ה' זו ההתבוננות במציאות ה'. "ושמת אותו על פתיל תכלת" - ההתבוננות הזו מעוררת את תחושת הקרבה של ה' אל האדם וממילא מתעוררת גם הבושה מפניו ותחושת יראה גדולה, ובזוהר נאמר ש"תכלת" היא בחינת היראה.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, כרך ה, עמוד א'תשנו)

להאיר את הנשמה ולהתחבר עם ה'

וְהַקְטִיר עֲלָיו אֶהָרֹן קִטְרֵת סַמִּים בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר בְּהִיטְבוֹ אֶת הַנֶּחֱרֵת וְקִטְרֵהָ (פירק ל, פסוק ז)

פרשת תצווה נפתחת בציווי מעשה המנורה, ומסתיימת בציווי על עשיית הקטורת. יש קשר מיוחד בין שני הדברים, כפי שהם בעבודת ה': הדלקת המנורה בנפש האדם משמעותה הדלקת הנשמה והארתה בנר מצווה. גם עבודת הקטורת היא התחברות והתקשרות עם הקדוש ברוך הוא כאש בוערת.

כשם שהדלקת המנורה הפיצה אור בכל העולם, כך גם הדלקת הנשמה באור המצוות צריכה להאיר את סביבתה, וכך גם עבודת הקטורת צריכה להשפיע על כל הסובבים.

הדלקת המנורה והקטרת הקטורת הן עבודות קודש שנעשו במשכן ובמקדש מדי יום ביומו, וזה מלמדנו כי שליחות זו בעבודתנו זמנה תמיד, בכל יום ויום ללא יוצא מהכלל.

(הרבי - תורת מנחם - התוועדות תשנ"ב, כרך ב, עמוד 323)

”האם גם היא כאן?”

תאריך: י' שבט תשל"ה

אמרו שלא אוכל ללדת עוד. “בבוקר ה'הושענא רבה', הרבי היה מחלק פרוסות עוגת דבש, בתוספת ברכה לשנה טובה ומתוקה. אנשים רבים המתינו בתור הארוך, שבקצוהו זכו למפגש קצרצר של מספר שניות עם הרבי. להושיט יד, לקבל מהרבי את העוגה והברכה, ולפנות את הדרך לבאים בתור.

”גם בוב (רוברט) ואני התייצבנו והמתנו לתורנו, וכמו כולם מיהרנו להמשיך הלאה. אבל אז הרבי עצר, הסב ראשו אל מעבר לכתפו, ובסימון יד קל זימן אותנו לשוב ולהתקרב אליו. הרבי החזיק פרוסת עוגה נוספת, הושיט לי אותה ואמר בחיוך גדול: “זה עבור תוספת חדשה למשפחה.”

”חזרנו הביתה בשתיקה נפעמת. מאיפה הרבי ידע בכלל על התשוקה שלנו לעוד ילדים? והאם זה בכלל אפשרי? - אך הלא יאומן קרה. בחלוף כעשרה חודשים ילדתי את בְּקִי, שקראנו לה בחיבה “התינוקת של הרבי.”

”בהושענא רבה של השנה הבאה, התייצבנו שוב, והפעם הבאנו איתנו גם את התינוקת החדשה. הרבי הביט בה, חיך את חיוכו המאיר ואמר: “אני רואה שהבאתם את התוספת החדשה למשפחה...”

”רצינו לומר לרבי תודה, אבל הוא רק הניף את אצבעו כלפי מעלה ואמר: 'זה לא אני...!'”

בשנת תשל"ג, נכנס ליחידות אצל הרבי רוברט אברהמס, שכיהן אז כנשיא רובע ברונקס בניו יורק ובהמשך כתובע הכללי של מדינת ניו יורק, יחד עם אשתו דיאנה שהייתה גם היא משפטנית ומרצה למשפטים. מהפגישה הזו נוצר קשר ארוך שנים של בני הזוג עם הרבי. השניים התייעצו עם הרבי בתחומים רבים וראו בו מדריך לחיים.

בין השיחות בהתוועדות ל' שבט תשל"ה, ניגש אברהמס אל הרבי והגיש לו תעודת הוקרה, ואמר: “לעונג לי להגיש לך אות צנוע זה של הערכה, שאני בטוח שהכול שותפים לה, עבור כל הדברים הנפלאים שאתה עושה.”

”זה לא עבורי, זה עבור התנועה”, משיב הרבי בחיוך, ומיד שואל: “האם גם גברת אברהמס פה?” אברהמס משיב בחיוב, ומצביע לכיוון עזרת הנשים שממול - כפי שנראה בתמונה. “אני מאד שמח”, מגיב הרבי ומברך את אברהמס במילים חמות.

גברת אברהמס עצמה סיפרה בראיון על ברכה של הרבי ששינתה את חייהם:

”נישאנו בגיל מבוגר. רייצ'ל, בתנו הבכורה, נולדה כשהייתי בת שלושים ותשע. היא מילאה את עולמנו באושר, אבל שאפנו מאד להרחיב עוד את המשפחה. זה היה מרוץ נגד הזמן, ונראה היה שהפסדנו בו. בגיל ארבעים ושמונה, הרופאים

מבצע פורים

תחרות בין בתי הספר המצטיינים במצוות משלוח מנות, חוזר מנכ"ל משרד החינוך שקורא לעורר את הילדים "לשמירת המצווה היפה של משלוח מנות", והבחירה במצווה זו כדי להדגיש את האחדות בעם ישראל * סקירה על ראשיתו של מבצע פורים

בסוף אותו חודש שיגר לו הרבי איגרת⁶ בה כתב: "בוודאי ייחנה לדעת שהכרוז בנוגע משלוח-מנות ומתנות-לאביונים מצא הד נכון... אשר כנראה כמה וכמה אלפים מהנוער קיימו מצוות אלו בפעם הראשונה בחייהם (הודות להתעוררות האמורה). ונפלא הדבר עד כמה לבן של ישראל ער הוא, אשר בהודעה בעלמא מקיימים דבר טוב, ומזה תוספת עידוד לכל אלו שהשפעה להם על הרבים שאינם חס-ושלום כקול קורא במדבר גו', ואף שלפעמים... אין התוצאות נראות על אתר [מיד]."

"בוודאי ייחנה לדעת שהכרוז בנוגע משלוח-מנות ומתנות-לאביונים מצא הד נכון... אשר כנראה כמה וכמה אלפים מהנוער קיימו מצוות אלו בפעם הראשונה בחייהם"

"לעורר את ילדינו לשמירת המצווה היפה של משלוח מנות"

בהתוועדות שבת מברכים אדר שני תשכ"ב, השמיע הרבי שיחה שבה ביאר את חשיבותן הגדולה של מצוות פורים, ובעיקר מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים. וכה אמר בין השאר: "מצוות שהנשמה מוכרחת וזקוקה להם ביותר, בנקל יותר לקיימן. ובנידון דידן: שתי המצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים, מכיוון שהן עיקר בעניין הפורים, בנקל יותר לקיימן משאר המצוות פורים... מכל מקום, מטעם זה עצמו, מתנכל

במשך כל השנים גילה הרבי חביבות מיוחדת ל"מבצע פורים", עורר מבעוד מועד על ארגון מסודר של המבצע, ביקש לקבל דיווחים ועדכונים מפורטים¹ והביע את החשיבות הגדולה של פעילות זו בשורה ארוכה של מענות קודש². הרבי אף השתתף בעצמו בעלויות המבצע בסכומים גדולים³, ובמבצע פורים תשל"ח אף הגיע הסכום ל-75,000 לירות⁴.

הפעם הראשונה הייתה לקראת פורים תשכ"א, אז יצאה מטעם מזכירות הרבי קריאה "אל כבוד הרבנים, ראשי ישיבות, מחנכים, מורים והורים, ה' עליהם יחיו". המבצע התמקד בעיקר בהפצת מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים, במיוחד בקרב הילדים - וכך זה נמשך למעשה עד שנת תשל"ל בערך.

כך נכתב במברק ששיגר הרבי באותה שנה אל העסקן החשוב הרב יצחק מאיר לוי, גיסו של האדמו"ר ה'בית ישראל' מגור⁵: "פורים שמח, הצעתי למוסדותי שבחינוך, שישתדלו שהנערים ונערות המחוייבים במצוות, וטוב אשר גם קטנים מהם, יקיימו בעצמם משלוח מנות ומתנות לאביונים. בכבוד".

"בהוספה לקיום המצוות ונוסף לערך החינוכי הגדול", מפרט הרבי במברק נוסף אליו, "הכוונה - הפגנה כלפי מטה והדגשה כביכול כלפי מעלה, דאחדות עמנו המופרד, ושהאחדות בת קיימא רק בקיום דתנו השונות מכל עם. וגם - להמשיך [למשוך] הנוער, ובאמצעותם [למשוך גם את] אבותם, שייכלו בדרכי מרדכי היהודי הכופר בהעבודות-זרות".

1. ראו לדוגמה, אגרות קודש, כרך ט, עמ' ט. כרך יד, עמוד תקלא.

2. ראו לדוגמה, צעירי אגודת חב"ד, עמ' 271.

3. ראו לדוגמה, אחד היה אברהם, עמ' 288.

4. ימי תמימים, כרך ח, עמ' 132, 209.

5. אגרות קודש, כרך כ, עמ' קעו.

6. שם, עמ' קפז.

ובעיקר בין נערים ונערות, מפאת אי ידיעה. הרבי פנה בקריאה אל הרבנים, המורים, המחנכים וההורים לעורר את המבוגרים והצעירים (והדגיש - ילדים וילדות) לקיים את חג הפורים על כל פרטי מצוותיו כפי מנהגי ישראל".

באחד העיתונים הופיעה הכותרת: "הרבי מלובביץ' קורא למבצע 'משלוח מנות'". בידיעה עצמה מסופר: "בבקשה להשתדל במוסדות החינוך, שכל הנערים והנערות המחוייבים במצוות יקיימו משלוח מנות ומתנות לאביונים. אבקש להציע זאת למשרד החינוך, ובאם דרוש תקציב לתלמידים מחוסרי אמצעים, אשתתף באלף לירות...". מברק בנוסח זה נתקבל אתמול מהאדמו"ר מלובביץ' היושב בניו-יורק...

"אנשי חב"ד התקשרו עם המנהל הכללי של משרד החינוך, הד"ר ח' רינות, שהביא את ההצעה לתשומת ליבו של שר החינוך, מר אבא אבן. לדברי מר רינות, קיבל שר החינוך בברכה את יוזמת האדמו"ר והעיר כי משלוח מנות נפוץ ומקובל ברבים מבתי-הספר בארץ ומן הראוי כי מחנכים יעודדו את התלמידים לכך. מר אבן הוסיף כי משרדו ישקול ברצון, לקראת השנה הבאה, אמצעים 'לעידוד קיום המצווה של משלוח מנות בכל בתי-הספר בארץ'".

כתוצאה מפעילות שנעשתה בנושא והניבה פירות, יצא אף חוזר המנהל הכללי של משרד החינוך באותן שנים בקריאה: "מן הראוי לעורר את ילדינו לשמירת המצווה היפה של משלוח מנות... ישלחו נא הילדים איש לרעהו מנות לאכילה מכל טוב... ראוי להביא רעיון זה בעוד מועד לידיעת ההורים באסיפה כיתתית... כדי להבטיח שיתוף פעולה מצידם".

הגרלה על שעוני טיסו

בשנה הבאה, תשכ"ג, בהתוועדות בשבת מברכים חודש אדר, הרבי כבר מזכיר כי "כבר דובר בשנים הקודמות באריכות, חובת ההשתדלות והפירסום בעניין משלוח מנות ומתנות לאביונים שמצד החינוך גם קטנים וקטנות מחוייבים בזה, וצריך לפרסם כיצד בנקל לקיים מצוות אלו. וכן את גודל הערך של מצוות אלו שהם עיקר עניין הפורים, שכן הגזירה היתה מצד היפך עניין האחדות, ולא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא

היצר הרע בכל מיני תחבולות שלא יקיימו מצוות אלו, ולכן אפילו כמה מאלו שמהדרים בשאר המצוות דפורים הזניחו מצוות אלו, ובנוגע לנוער, בנים או בנות, רבה העזובה...

"ולכן החובה (והזכות) להשתדל ביותר, ובפרט אלו שיש להם השפעה בסביבתם, ולפרסם בכל מקום שידו מגעת, גודל מעלת מצוות אלו, ושאפשר בנקל מאד לקיימן, ואשר כל אחד ואחת שהגיעו לגיל מצוות מחוייבים בהן, ולא עוד אלא שגם הקטנים והקטנות שהגיעו לחינוך, יקיימו בעצמם מצוות אלו, ובוודאי ובוודאי אשר תצליח ההשתדלות ויתוספו המונים המונים מישראל - לקיים המצווה".

דברי הרבי פורסמו באותם ימים בעלון מיוחד בהוצאת צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש, שבעמוד השער נרשם: "קריאת כ"ק אדמו"ר

"ועל-ידי התעמולה, יתווספו אלפי יהודים לקיים מצוות אלו, וכן לקיים מצוות בכלל, דבר שיביא את ביאת המשיח שיבוא בדור שכולו זכאי, במהרה בימינו"

שליט"א מליובאוויטש - לימי הפורים".

בקול קורא מטעם צעירי אגודת חב"ד אל אנ"ש באותה שנה, נכתב: "בשיחתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א בשבת פרשת שקלים השתא, דובר בארוכה אודות משלוח מנות ומתנות לאביונים ופרסומה ברבים. בין היתר ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א שיש להשתדל לזכות אלפים ורבבות מבני-ישראל שיקיימו מצוות אלו, ושכל בני-מצווה יתנו כל אחד משלוח מנות ומתנות לאביונים וגם אלה שהגיעו לכלל חינוך.

"בהתאם להוראה זו, אנו פונים בזה לכל אנ"ש יחיו, שישתדלו לעורר ולהשפיע על קרוביהם ומכיריהם שגם הם יקיימו מצווה זו בהידור וכפי המבואר בהלכה, וכן הילדים שהגיעו לכלל חינוך יקיימו בנפרד מצווה זו, נוסף על הוריהם".

הודעה בעניין זה נשלחה לפרסום גם למערכות העיתונים. בהודעה נאמר בין השאר: "הרבי העיר על הרפיון בקיום שתי מצוות אלו בין המוני העם,

7. 'שיחות-קודש' תשכ"ג עמ' 209.

”אשרי חלקם של כל המתעסקים במבצע פורים”

בשנים מאוחרות יותר, נוספו פרטים נוספים למבצע. חלק מיוחד ועיקרי במבצע פורים היה הפעילות עם חיילי צה”ל והמשפחות השכולות (על כך בהזדמנות אחרת).

בי”א אדר תשל”ז פנה הרבי במכתב כללי⁸, בו קרא ”לזרז עוד הפעם... על דבר מבצע פורים, להשתדל שכל אחד ואחת יקיים את כל מצוות ימי הפורים וענייניהם להלכתם, השתדלות על ידי **דיבור** - הדיבור עמהם בדברים היוצאים מן הלב בכל זה, ועל ידי **מעשה** - במקום ובענין שיש צורך: להמציא בעל קריאה (דהמגילה, וביום - גם דפרשת ויבוא עמלק). מנות מוכנות לקיום מצוות משלוח מנות, מטבעות - לקיום מצוות מתנות לאביונים, ומה טוב - לצרף גם קיצור הלכות פורים ה**צריכות**, ועל כל פנים - קיצור פרשת ימי הפורים האלה ותקפו של נס”.

באיגרת מיוחדת מיום ז’ אדר תשל”ט, הרבי כותב⁹: ”באתי בזה עוד הפעם אודות ההכנות למבצעי פורים וביתר שאת ויתר עוז... בהכנות ככל הדרוש, ולאחר זה בימי הפורים בקיום בפועל כדבעי, דכל מצוות פורים, כולל מקרא מגילה ברוב עם ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. ובפרט לאלה שנמצאים בבתי מושב זקנים, בתי רופאים ובית האסורים שהם זקוקים לעזר מיוחד בזה”.

ונסיים בהתבטאות מיוחדת של הרבי, ממנה אפשר לראות את חובתו הגדולה לעוסקים בפעילות מבצע פורים. בהתוועדות שבת פרשת תצווה תשמ”ג, הודה הרבי לאלו שנסעו עוד לפני השבת כדי להביא את שמחת פורים לפינה נידחת, וכך אמר¹⁰: ”ואשרי חלקם וגדול זכותם של כל המתעסקים במבצע פורים, ובפרט אלו שנסעו לפינה נידחת עוד לפני השבת, אצל היהודים שנמצאים במקום רחוק ביותר, שפעולה זו קשורה עם עניין של ריצה דוקא (”הוי רץ למצוה”)... כאשר מדובר אודות פעולה במקום רחוק - בהכרח שיהיה עניין של ריצה, כי אם לא ירוץ - מי יודע אם יגיע לשם בעוד מועד, ומי יודע מה יהיה בינתיים”.

השלום. ועל-ידי התעמולה, יתווספו אלפי יהודים לקיים מצוות אלו, וכן לקיים מצוות בכלל, דבר שיביא את ביאת המשיח שיבוא בדור שכולו זכאי, במהרה בימינו”.

ואכן, בכך התמקדה הפעילות בשטח. בחודש אדר תשכ”ז מדווח הרב החסיד ר’ יצחק גנזבורג על חלוקת 1500 משלוחי מנות בבתי הספר בירושלים. בין השאר מפורט: ”תחלה הופצו דוגמאות בבתי ספר במרכז העיר, באמצעות מכונית שנשכרה לשם כך, וצוין בחזור-לוואי (טופס נלווה) האפשרות להזמין אצלנו טלפונית”.

המוסף ”חדשות חב”ד” של בטאון חב”ד פרסם כי לאחר סיכום המבצע בשנת תשכ”ד נערכה בתל אביב, באולם ”ידע עם”, מסיבה נאה, בהשתתפות מפקחים, מנהלי בתי ספר ואנשי חינוך. במסיבה הוגרלו פרסים בין בתי הספר שהצטיינו בקיום המצווה. בפרס הראשון זכה בית ספר הממלכתי-דתי בבתי ים.

בדיווח לרבי אחרי מבצע פורים בשנת תשל”ו, כותב מזכיר צעירי אגודת חב”ד הרב אברהם גודין, שמבצע פורים הצליח ומפרט על המבצע במוסדות החינוך: ”למרות הליקויים הקטנים שהיו בהכנות, עבר ב”ה גם מבצע זה בהצלחה רבה. השתתפו בו יותר מ-22,000 תלמידים (כן ירבו), כולל תלמידי בתי-ספר ממלכתיים, ממלכתיים דתיים וכן ילדי קיבוצים]. המשתתפים במבצע זכו בהרבה פרסים וחמישה מהם בשעוני טיסו” (מותג שעונים יוקרתיים).”

”פעולה זו קשורה עם עניין של ריצה דוקא (”הוי רץ למצוה”)... כאשר מדובר אודות פעולה במקום רחוק - בהכרח שיהיה עניין של ריצה, כי אם לא ירוץ - מי יודע אם יגיע לשם בעוד מועד, ומי יודע מה יהיה בינתיים”

8. לקוטי שיחות כרך טז עמ’ 619.

9. ’כפר חב”ד’ גיליון 703 עמ’ 34.

10. תורת מנחם - התוועדות תשמ”ג כרך ב עמ’ 1059.

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם
שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

הרי"צ, בהם משלחות מטעם הארגונים היהודיים ומוסדות התורה בארצות הברית. כאשר ירד הרבי מהאונייה, פרץ הקהל בקריאות "שלום עליכם" ורבים בירכו ברכת "שהחינו". באולם סמוך לרציף נערך טקס קבלת פנים, נציג מטעמו של ראש עיריית ניו יורק נשא דברי ברכה, והרבי השיב בקצרה ובירך כל אחת מעשרות המשלחות שבאו לקבל את פניו.

לאחר מכן נסע אדמו"ר הרי"צ למלון גרייסטון שבמנהטן, שם השתכן בתקופה הראשונה לבואו לארצות הברית.

במסיבת קבלת פנים שנערכה לכבוד הרבי באותו היום, אמר: "תודה להשם יתברך על שהציל אותנו והוציאנו מן המיצר אל המרחב. מאד מצער אותי להפריע את שמחת לבכם של כל הנוכחים ואת שמחת לבבי אני, אבל הכאב הגדול של אחינו ואחיותינו המתענים בלי רחמנות - אינו נותן לי מנוח. צעקתם-זעקתם של אחינו ואחיותינו, וביחוד של תלמידי הרבים מהישיבות בפולין, מלווה אותי בכל מקום ובכל שעה, ואיני יכול לתת מנוח לנפשי עד שיעזור השם יתברך ויצילו אותם".

עוד באותו יום, ייסד אדמו"ר הרי"צ את ישיבת תומכי תמימים בארצות הברית, בבית הכנסת "עונג שבת" בשכונת איסט פלטבוש שבברוקלין. וכך אמר: "אנו המהגרים - יותר נכון המובאים הנה - הובאנו לכאן לשם עבודה במסירות נפש, לעשות את אמריקה למקום תורה. יודע אני היטב אילו כוחות של מסירות נפש זקוקים לשם כך, אך בטוחני כי בזכות אבות קדושים נצליח במסירות הנפש שלנו לתורה ומצוות בדרכי החסידות... תלמידי הישיבה יאירו את הבתים היהודיים ויתנו הגבהת רוח לרבנים המקומיים שיתמסרו להרבצת התורה... מובטחני בזכות אבותי הקדושים כי תוך זמן קצר מאד תהא ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש לא רק הישיבה הגדולה והמסופעת במדינה, כי אם גם אור המאיר וכוח המעורר ומורה דרך ההתעסקות לרבנים וראשי הישיבות וה' יצליח לנו בגשמינות וברוחניות".

ו' אדר

תרכ"ז

נולד בנו הצעיר של אדמו"ר מהר"ש בתוך שנת האבלות על פטירת אדמו"ר הצמח צדק, ונקרא על שמו - מנחם מענדל. רבי מנחם מענדל הסתלק בשנת תש"ב באי קורסיקה, ושם נטמן. הרבי פעל להעבירו לקבורה בארץ הקודש, ובשנת תשס"ז הועלה גופו לארץ הקודש ועל פי פקודת הרבי נטמן בצפת. אחד מאלו שעסקו בקבורה בצפת העיד כי גופו היה שלם, למרות שעברו חמש עשרה שנה מפטירתו.

תשמ"ט (אדר א')

נפטר הרב החסיד ר' שמריהו גוראריה, הרש"ג - חתנו של אדמו"ר הרי"צ וגיסו של הרבי, בגיל תשעים ואחת, ונטמן בבית העלמין מונטיפיורי בניו יורק, ליד האוהל הקדוש.

בכל ימי השבעה, התפלל הרבי בביתו של הרש"ג בקומה השלישית ב-770. כמו כן הורה להדפיס מהדורה מיוחדת של ספר התניא לעילוי נשמתו בתוך השבעה. בהתוועדות בשבת הרבי דיבר על הרש"ג ואמר שהוא זכה למלא את שליחותו של אדמו"ר הרי"צ בהפצת המעיינות חוצה.

ט' אדר

ת"ש (אדר ב')

ביום שני בשעה שש בערב, לאחר שנים עשר ימי הפלגה, עגנה בחופי ניו יורק האונייה שהביאה את אדמו"ר הרי"צ. הירידה מהאונייה התאפשרה רק למחרת בבוקר. באחת עשרה וחצי בבוקר, נכנס אדמו"ר הרי"צ יחד עם רעייתו ואימו לגבולות ארצות הברית על מנת להתיישב בה, וקבע את מושבו ברובע ברוקלין שבניו יורק. אלפים הגיעו לקבל את פניו של אדמו"ר

יום שלישי

ז' באדר

- יום הולדתו וגם יום פטירתו של משה רבינו, מושיען של ישראל. יש להשתדל להוסיף ביום זה בשמחה של תורה ובשמחה של מצווה, ולהגביר את לימוד התורה מתוך קבלת עול.

יום המישי

ט' באדר

- היום בו הגיע אדמו"ר הריי"צ להתיישב בקביעות בארצות הברית. יש לנצל יום סגולה זה להוסיף בהפצת התורה והמעיינות בכל מקום ובהוספה כל הזמן.

מקורות: לקוטי שיחות, כרך יא, עמוד 340. כרך כא, עמוד 317. ספר השיחות תשמ"ט, כרך א, עמוד 335, 350. תש"נ, כרך א, עמוד 332. תורת מנחם - התוועדות, תשמ"ה, כרך ג, עמוד 1511

המקורות מופיעים בכירט יותר בספר

שבת קודש

פרשת תרומה

ד' באדר

- בקריאת התורה, עליית שלישי מתחילים בפרשת המנורה (פרק כה, פסוק לא), כמו ברוב החומשים הרגילים.
- להפטרה קוראים במלכים א, "וה' נתן חכמה לשלמה" (פסוק כו בפרק ה) ועד "את עמי ישראל" (פסוק יג בפרק ו).
- יש להכין מבעוד מועד את כל ההכנות הדרושות למבצע פורים, וכן יש להרעיש ולפרסם בכל מקום על הצורך להשתדל שכל הפעולות בפורים יהיו באופן של "ברוב עם הדרת מלך" ולזכות יהודים רבים במצוות הפורים.

<<< המשך מעמוד 9

בלתי אפשריים.

המשכן מלמד אותנו שלא הכול צריך להיות 'בשווה', שלא כולם אותו הדבר. כל אחד נדרש לתת תרומה ממה שיש לו, לחבר את חייו באופן אישי לה', מתוך המצב והדרגה שבהם הוא נמצא, מתוך היכולות שיש לו ולא ממה שאין לו.

כאשר אנו רוצים להתקדם בעבודת ה', עלינו לחשוב: מה הצעד הבא שנדרש ממני לעשות? איזה חלק נוסף מהחיים הנוכחיים שלי אני אכן מסוגל לתת לקדוש ברוך הוא?

לא דורשים ממך להפוך לצדיק ביום אחד, אלא לבנות תוכנית מסודרת, שלב אחר שלב. להתקדם לאט לאט, אבל בטוח, כדי שהשינוי יהיה כן ויגיע מבפנים. המשכן מלמד אותנו לתת לה' חלקים קטנים מהחיים ה'מדבריים' שלנו, עד שלאט לאט הפכו כל חיינו למשכן.

לעיתים אנו חשים קנאה באנשים שמצליחים בעבודת ה'. כאלו שיודעים מסכתות שלמות בעל פה או שזכו לחדש חידושים ולהדפיס ספרים תורניים, כאלו שמצליחים בכישרונות המיוחדים שלהם לסחוף המונים לשיעור תורה או לקיים מצווה, או כאלו שבביתם נוהגים הידורים מסוימים שבמצב המשפחתי שלנו הם

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ג' באדר	4.16	5.03	5.24	6.22	9.03	11.54	12.24	5.33.6	5.58
ש"ק, ד' באדר	4.15	5.02	5.23	6.21	9.02	11.54	12.24	5.34.4	5.59
א', ה' באדר	4.14	5.01	5.22	6.20	9.02	11.54	12.24	5.35.2	6.00
ב', ו' באדר	4.13	5.00	5.21	6.19	9.01	11.54	12.24	5.36.0	6.00
ג', ז' באדר	4.12	4.59	5.20	6.18	9.00	11.54	12.24	5.36.8	6.01
ד', ח' באדר	4.11	4.58	5.19	6.16	9.00	11.54	12.24	5.37.6	6.02
ה', ט' באדר	4.10	4.56	5.18	6.15	8.59	11.53	12.23	5.38.3	6.03
ו', י' באדר	4.08	4.55	5.17	6.14	8.58	11.53	12.23	5.39.1	6.03

לוח ללימוד הרמב"ם ג' באדר ה'תשפ"ג – י' באדר ה'תשפ"ג

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ג' באדר	הל' שלוחין ושותפין פרק ב-ד.	הל' סנהדרין פרק כד.	מ"ע רמה.
ש"ק	ד' באדר	פרק ה-ז.	פרק כה.	מ"ע רמה.
א'	ה' באדר	פרק ח-י.	פרק כו.	מ"ע רמה.
ב'	ו' באדר	הל' עבדים.. בפרקים אלו.	הל' עדות.. בפרקים אלו.	מ"ע רלב. מל"ת רנה. רנט. רנז. רט.
ג'	ז' באדר	פרק ד-ו.	פרק ב.	מ"ע קצו. מל"ת רלג. מ"ע רלד. רלג. מל"ת רסא.
ד'	ח' באדר	פרק ז-ט.	פרק ג.	מ"ע רלה. מל"ת רנד. רנה.
ה'	ט' באדר	אורך ביושר וגו'. ספר משפטים והוא ספר שלשה עשר.. הל' שכירות.. בפרקים אלו.	פרק ד.	מ"ע רמג.
ו'	י' באדר	פרק ד-ו.	פרק ה.	מ"ע ר. מל"ת רלח.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תרומה	16:53	18:09	17:14	18:11	17:03	18:10	17:15	18:11
תצוה/זכור	16:58	18:14	17:20	18:16	17:08	18:15	17:20	18:16

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ:
ב דָּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחֻהוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת
כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנֻ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת־תְּרוּמָתִי:
דָּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחֻהוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל־
אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנֻ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת־תְּרוּמָתִי: מִלִּיל
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּפְרְשׂוּן קִדְמֵי אִפְרָשׁוּתָא מִן כָּל
גְּבֹר דִּיתְרַעֲה לִפְנֵי תִּסְבֹּן יַת אִפְרָשׁוּתִי: ג וְזֹאת
הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתְכֶם זֶהְבַּ וְכֶסֶף
וְנַחֲשָׁת: וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתְכֶם זֶהְבַּ
וְכֶסֶף וְנַחֲשָׁת: וְדָא אִפְרָשׁוּתָא דְתִּסְבֹּן מִנְהוּן
דְּהָבָא וְכֶסֶף וְנַחֲשָׁא: ה וְתִכְלַת וְאֲרָגְמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: וְתִכְלַת וְאֲרָגְמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: וְתִכְלָא וְאֲרָגְמָא וְצִבְע
זְהוּרִי וּבוּץ וּמַעְזִי: ה וְעֹרֹת אֵילָם מְאֻדָּמִים
וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעִצֵּי שִׁטִּים: וְעֹרֹת אֵילָם מְאֻדָּמִים
וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעִצֵּי שִׁטִּים: וּמִשְׁכֵּי דְדְכָרֵי מִסְמָקֵי
וּמִשְׁכֵּי סִסְגוּנָא וְאַעִי שִׁטִּין: וְשִׁמֹן לְמֵאֲרָר
בְּשָׂמִים לְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: שִׁמֹן
לְמֵאֲרָר בְּשָׂמִים לְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים:
מִשְׁחָא לְאַנְהֲרוּתָא בּוּסְמִיָּא לְמִשְׁחָא דְרִבּוּתָא
וְלִקְטֹרֶת בּוּסְמִיָּא: ז אֲבָנֵי־שֹׁהַם וְאַבְנֵי מִלֵּאִים
לְאַפֹּד וְלַחֲשֹׁן: אֲבָנֵי־שֹׁהַם וְאַבְנֵי מִלֵּאִים לְאַפֹּד
וְלַחֲשֹׁן: אֲבָנֵי בּוּרְלָא וְאַבְנֵי אֶשְׁלָמוּתָא לְשִׁקְעָא
בְּאִפּוּדָא וּבְחֹשֶׁנָּא: ח וְעָשׂוּ לִי מִקִּדְשׁ וְשִׁכְנֹתַי
בְּתוֹכְכֶם: וְעָשׂוּ לִי מִקִּדְשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם:
וַיַּעֲבֹדוּן קִדְמֵי מִקְדָּשָׁא וְאַשְׁרֵי שְׁכֹנֹתַי בִּיגִיחוּן:
ט כָּל־אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ אֵת תְּבִנֹת
הַמִּשְׁפָּן וְאֵת תְּבִנֹת כָּל־כְּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ: כָּל־
אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ אֵת תְּבִנֹת הַמִּשְׁפָּן וְאֵת
תְּבִנֹת כָּל־כְּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ: כָּל־דֵּי אָנָּא מִחֲזֵי יַתְךָ
יַת דְּמוֹת מִשְׁכָּנָא וְיַת דְּמוֹת כָּל מְנוּהֵי וְכֵן
תַּעֲבֹדוּן: ס וְעָשׂוּ אֲרוֹן עִצֵּי שִׁטִּים אֲמֹתִים

וַחֲצִי אַרְפֵּז וְאֲמָה וְחֲצִי רַחְבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצִי
קָמָתוֹ: וְעָשׂוּ אֲרוֹן עִצֵּי שִׁטִּים אֲמֹתִים וְחֲצִי אַרְפֵּז
וְאֲמָה וְחֲצִי רַחְבּוֹ וְאֲמָה וְחֲצִי קָמָתוֹ: וַיַּעֲבֹדוּן
אַרְנָא דְאַעִי שִׁטִּין תְּרַתִּין אֲמִין וּפְלָגָא אַרְפָּה
וְאֲמָתָא וּפְלָגָא פְתִיגָה וְאֲמָתָא וּפְלָגָא רִמְמָה:
י וְצִפִּית אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מְכִיבִת וּמְחוּץ תַּצְפִּנּוּ
וְעָשִׂית עָלָיו זָר זָהָב סָבִיב: וְצִפִּית אֹתוֹ זָהָב
טָהוֹר מְכִיבִת וּמְחוּץ תַּצְפִּנּוּ וְעָשִׂית עָלָיו זָר זָהָב
סָבִיב: וְתַחֲפִי יַתָּה דְהָב דְכִי מְגוּ וּמִפְרָא תַחֲפִנָּה
וְתַעֲבֹד עֲלוּהֵי זִיר דְדָהָב סְחוּר סְחוּר: יב וַיַּצְקֶתָ
לֹא אֲרַבְעַל טְבַעַת זָהָב וְנִתְתָּה עַל אֲרַבְעַל פְּעַמְתִּיו
וְשִׁתִּי טְבַעַת עַל־צִלְעוֹ הָאַחַת וְשִׁתִּי טְבַעַת
עַל־צִלְעוֹ הַשְּׁנִיית: וַיַּצְקֶתָ לֹא אֲרַבְעַל טְבַעַת זָהָב
וְנִתְתָּה עַל אֲרַבְעַל פְּעַמְתִּיו וְשִׁתִּי טְבַעַת עַל־צִלְעוֹ
הָאַחַת וְשִׁתִּי טְבַעַת עַל־צִלְעוֹ הַשְּׁנִיית: וְתַחֲפִי לָהּ
אַרְבַּע עֲזָקָן דְדָהָב וְתַחֲפִי עַל אֲרַבְעַל זְוִיגָה וְתַחֲפִי
עֲזָקָן עַל סְטֵרָה חַד וְתַחֲפִי עֲזָקָן עַל סְטֵרָה
חַד: יג וְעָשִׂית בְּדֵי עִצֵּי שִׁטִּים וְצִפִּית אֹתָם
זָהָב: וְעָשִׂית בְּדֵי עִצֵּי שִׁטִּים וְצִפִּית אֹתָם זָהָב:
וְתַעֲבֹד אֲרִיחֵי דְאַעִי שִׁטִּין וְתַחֲפִי יַתְהוּן דְּהָבָא:
יד וְהִבַּאת אֶת־הַבְּדִים בְּטְבַעַת עַל צִלְעַת הָאָרֶץ
לְשֵׂאת אֶת־הָאָרֶץ בָּהֶם: וְהִבַּאת אֶת־הַבְּדִים
בְּטְבַעַת עַל צִלְעַת הָאָרֶץ לְשֵׂאת אֶת־הָאָרֶץ בָּהֶם:
וְתַעַל יַת אֲרִיחָא בְּעֻזְקָתָא עַל סְטֵרֵי אַרְנָא לְמַטַּל
יַת אַרְנָא בְּהוּן: טו בְּטְבַעַת הָאָרֶץ יִהְיוּ הַבְּדִים
לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ: בְּטְבַעַת הָאָרֶץ יִהְיוּ הַבְּדִים לֹא
יִסְרוּ מִמֶּנּוּ: בְּעֻזְקָתָא דְאַרְנָא יִהְיוּ אֲרִיחָא לֹא
יַעֲדוּן מִנָּה: טז וְנִתְתָּ אֶל־הָאָרֶץ אֵת הָעֵדוּת אֲשֶׁר
אֵתָן אֱלֹהִי: וְנִתְתָּ אֶל־הָאָרֶץ אֵת הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֵתָן
אֱלֹהִי: וְתַחֲפִי בְּאַרְנָא יַת סְהֻדָּתָא דֵּי אֵתָן לָךְ:
שני יז וְעָשִׂית כְּפָרֵת זָהָב טָהוֹר אֲמֹתִים וְחֲצִי
אַרְפָּה וְאֲמָה וְחֲצִי רַחְבָּהּ: וְעָשִׂית כְּפָרֵת זָהָב
טָהוֹר אֲמֹתִים וְחֲצִי אַרְפָּה וְאֲמָה וְחֲצִי רַחְבָּהּ:

וּמַעֲבֵד כַּפְּרָתָא וּדְהַב דְּכִי תַרְמִין אַמִּין וּפְלָגָא
 אַרְבֵּה וְאַמְתָּא וּפְלָגָא פְּתִיָּה: ^ה וְעֵשִׂיתְּ שָׁנִים
 כְּרָבִים זֶהָב מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם מִשְׁנֵי קִצּוֹת
 הַכַּפְּרָת: וְעֵשִׂיתְּ שָׁנִים כְּרָבִים זֶהָב מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה
 אֹתָם מִשְׁנֵי קִצּוֹת הַכַּפְּרָת: וּמַעֲבֵד תְּרִין כְּרוּבִין
 דְּדָהָב נָגִיד תַּעֲבֵד יְתֵהוּן מִתְרִין סְטְרֵי כַּפְּרָתָא:
^י וְעֵשִׂהָ כְּרוּב אֶחָד מִקְצֵה מִזֵּה וּכְרוּבֵי־אֶחָד
 מִקְצֵה מִזֵּה מִן־הַכַּפְּרָת תַּעֲשׂוּ אֶת־הַכְּרָבִים
 עַל־שְׁנֵי קִצּוֹתָיו: וְעֵשִׂהָ כְּרוּב אֶחָד מִקְצֵה מִזֵּה
 וּכְרוּבֵי־אֶחָד מִקְצֵה מִזֵּה מִן־הַכַּפְּרָת תַּעֲשׂוּ אֶת־
 הַכְּרָבִים עַל־שְׁנֵי קִצּוֹתָיו: וְעַבְד כְּרוּבָא חַד
 מִסְטָרָא מִכָּא וּכְרוּבָא חַד מִסְטָרָא מִכָּא מִן
 כַּפְּרָתָא תַּעֲבֹדוּן יָת כְּרוּבָא עַל תְּרִין סְטְרוֹהֵי:
 - וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְּרָת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל־אֲחָיו
 אֶל־הַכַּפְּרָת יִהְיוּ פְּנֵי הַכְּרָבִים: וְהָיוּ הַכְּרָבִים
 פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְּרָת
 וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל־אֲחָיו אֶל־הַכַּפְּרָת יִהְיוּ פְּנֵי
 הַכְּרָבִים: וְיֵהוּן כְּרוּבָא פְּרִיסָן גְּדַפְיֵהוּן לְעֵלָּא
 מְטַלִּין בְּגַדְפֵיהוֹן עַל כַּפְּרָתָא וְאַפִּיֵהוּן חַד לְקַבֵּל
 חַד לְקַבֵּל כַּפְּרָתָא יֵהוּן אַפֵּי כְּרוּבָא: ^כ וְנִתְּתָה
 אֶת־הַכַּפְּרָת עַל־הָאָרֶץ מִלְּמַעַלָּה וְאֶל־הָאָרֶץ
 תִּתֵּן אֶת־הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֵתָּן אֱלֹהִים: וְנִתְּתָה אֶת־
 הַכַּפְּרָת עַל־הָאָרֶץ מִלְּמַעַלָּה וְאֶל־הָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת־
 הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֵתָּן אֱלֹהִים: וְתִתֵּן יָת כַּפְּרָתָא עַל
 אֲרֻנָּא מִלְּעֵלָּא וּבְאֲרֻנָּא תִּתֵּן יָת סִדְהוּתָא דִּי אִתָּן
 לָךְ: ^כ וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אֵתָּךְ מֵעַל
 הַכַּפְּרָת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אֲרוֹן
 הָעֵדוּת אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוֶּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אֵתָּךְ מֵעַל
 הַכַּפְּרָת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אֲרוֹן הָעֵדוּת
 אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוֶּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַזְמִן
 מִימֵרִי לָךְ תִּמְן וְאַמְלֵל עִמָּךְ מַעֲלוֹי כַּפְּרָתָא מִבֵּין
 תְּרִין כְּרוּבָא דִּי עַל אֲרֻנָּא דְסִדְהוּתָא יָת כָּל דִּי

אֶפְקֵד יָתָךְ לֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ^פ ^ט וְעֵשִׂיתְּ שְׁלֶחַן
 עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֵתִים אַרְבֹּו וְאַמְהָ רַחְבּוֹ וְאַמְהָ
 וְחֲצִי קָמְתוֹ: וְעֵשִׂיתְּ שְׁלֶחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֵתִים
 אַרְבֹּו וְאַמְהָ רַחְבּוֹ וְאַמְהָ וְחֲצִי קָמְתוֹ: וּמַעֲבֵד
 פְּתוּרָא דְאָעִי שְׁטִין תַּרְמִין אַמִּין אַרְבֵּה וְאַמְתָּא
 פְּתִיָּה וְאַמְתָּא וּפְלָגָא רֹמְהָ: ^ט וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זֶהָב
 טְהוֹר וְעֵשִׂיתְּ לוֹ זָר זֶהָב סְבִיב: וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זֶהָב
 טְהוֹר וְעֵשִׂיתְּ לוֹ זָר זֶהָב סְבִיב: וּמַחְפִּי יְתֵהָ דְהַב
 דְּכִי וּמַעֲבֵד לֵה זִיר דְּדָהָב סְחוּר סְחוּר: ^כ וְעֵשִׂיתְּ
 לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וְעֵשִׂיתְּ זָרִיזֵהָב לְמִסְגֶּרְתוֹ
 סְבִיב: וְעֵשִׂיתְּ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וְעֵשִׂיתְּ
 זָרִיזֵהָב לְמִסְגֶּרְתוֹ סְבִיב: וּמַעֲבֵד לֵה גְּדַנְפָּא רֹמְהָ
 פְּשָׁפָא סְחוּר סְחוּר וּמַעֲבֵד זִיר דְּדָהָב לְגְּדַנְפָּה
 סְחוּר סְחוּר: ^כ וְעֵשִׂיתְּ לוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זֶהָב
 וְנִתְּתָה אֶת־הַטַּבְּעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר
 לְאַרְבַּע רַגְלָיו: וְעֵשִׂיתְּ לוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זֶהָב וְנִתְּתָה
 אֶת־הַטַּבְּעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע
 רַגְלָיו: וּמַעֲבֵד לֵה אַרְבַּע עֲזָרָן דְּדָהָב וְתִתֵּן יָת
 עֲזָרָתָא עַל אַרְבַּע זַוְיָתָא דִּי לְאַרְבַּע רַגְלוֹהֵי:
^כ לְעַמֹּת הַמִּסְגֶּרֶת תִּהְיוּן הַטַּבְּעוֹת לְבֵתִים
 לְבָדִים לְשֵׂאת אֶת־הַשְּׁלֶחַן: לְעַמֹּת הַמִּסְגֶּרֶת
 תִּהְיוּן הַטַּבְּעוֹת לְבֵתִים לְבָדִים לְשֵׂאת אֶת־הַשְּׁלֶחַן:
 לְקַבֵּל גְּדַנְפָּא יֵהוּן עֲזָרָתָא לְאַתְרָא לְאַרְיִחָא
 לְמַטֵּל יָת פְּתוּרָא: ^כ וְעֵשִׂיתְּ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי
 שִׁטִּים וְצִפִּיתְּ אֹתָם זֶהָב וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלֶחַן:
 וְעֵשִׂיתְּ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתְּ אֹתָם זֶהָב
 וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלֶחַן: וּמַעֲבֵד יָת אַרְיִחָא דְאָעִי
 שְׁטִין וּמַחְפִּי יְתֵהוּן דְּהָבָא וְיֵהוּן נְטִלִין בְּהוֹן יָת
 פְּתוּרָא: ^כ וְעֵשִׂיתְּ קַעֲרָתָיו וְכַפְתָּיו וְקִשּׁוֹתָיו
 וּמְנַקִּיתָיו אֲשֶׁר יִסָּךְ בְּהוֹן זֶהָב טְהוֹר תַּעֲשֶׂה
 אֹתָם: וְעֵשִׂיתְּ קַעֲרָתָיו וְכַפְתָּיו וְקִשּׁוֹתָיו וּמְנַקִּיתָיו
 אֲשֶׁר יִסָּךְ בְּהוֹן זֶהָב טְהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וּמַעֲבֵד
 מְגִיסוּהֵי וּבִזְכוּהֵי וּקְסוּתוֹהֵי וּמְכִילְתוֹהֵי דִיתְנַסְפָּה בְּהוֹן
 דְּהַב דְּכִי תַעֲבֵד יְתֵהוּן: ^ל וְנִתְּתָה עַל־הַשְּׁלֶחַן לְחָם

פְּנִים לְפָנֵי תְּמִיד: וְנָתַתְּ עַל־הַשְּׁלֶחָן לֶחֶם פְּנִים
לְפָנֵי תְּמִיד: וְתָמַן עַל פֶּתוּרָא לֶחֶם אַפְיָא קְדָמֵי
תְּדִירָא: פ

שְׁלִישִׁי לֹא וְעִשִׂית מְנַרְת וְהָב טְהוֹר מִקְשָׁה
תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה יִרְכֶה וְקָנָה גְּבִיעֵיהָ כַּפְתָּרִיהָ
וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וְעִשִׂית מְנַרְת וְהָב טְהוֹר
מִקְשָׁה תִיעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה יִרְכֶה וְקָנָה גְּבִיעֵיהָ
כַּפְתָּרִיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וְתַעֲבֹד מְנַרְתָּא
דְּדָהָב דְּכִי נָגִיד תַּתְּעַבֵּד מְנַרְתָּא שְׂדֵה וְקָנָה
כְּלִידָהָ חֲזוּרָהָ וְשׁוֹשְׁנָהָ מִנָּה יִהְיוּ: לֹא וְשִׁלְשָׁה
קָנִים יִצְאִים מִצְדֵיהָ שְׁלֹשָׁה | קָנֵי מְנֵרָה מִצְדֵיהָ
הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֵרָה מִצְדֵיהָ הַשְּׁנַי: וְשִׁלְשָׁה
קָנִים יִצְאִים מִצְדֵיהָ שְׁלֹשָׁה | קָנֵי מְנֵרָה מִצְדֵיהָ
הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֵרָה מִצְדֵיהָ הַשְּׁנַי: וְשִׁתָּא
קָנִין נִפְקִין מִסְטֵרָהָ תְּלָתָא קָנֵי מְנַרְתָּא מִסְטֵרָה
חַד וְתְּלָתָא קָנֵי מְנַרְתָּא מִסְטֵרָה תְּנַיְנָא: לֹא שְׁלֹשָׁה
גְּבַעִים מְשַׁקְדִים בְּקָנָה הָאֶחָד כַּפְתָּר וּפְרָח
וְשְׁלֹשָׁה גְּבַעִים מְשַׁקְדִים בְּקָנָה הָאֶחָד כַּפְתָּר
וּפְרָח בְּן לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוּרָה:
שְׁלֹשָׁה גְּבַעִים מְשַׁקְדִים בְּקָנָה הָאֶחָד כַּפְתָּר וּפְרָח
וְשְׁלֹשָׁה גְּבַעִים מְשַׁקְדִים בְּקָנָה הָאֶחָד כַּפְתָּר
וּפְרָח בְּן לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוּרָה:
תְּלָתָא כְּלִידִין מְצִירִין בְּקָנָא חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
וְתְּלָתָא כְּלִידִין מְצִירִין בְּקָנָא חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
כֵּן לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מְנַרְתָּא: לֹא וּבַמְּנֵרָה
אַרְבַּעָה גְּבַעִים מְשַׁקְדִים כַּפְתָּרִיהָ וּפְרָחֶיהָ:
וּבַמְּנֵרָה אַרְבַּעָה גְּבַעִים מְשַׁקְדִים כַּפְתָּרִיהָ
וּפְרָחֶיהָ: וּבַמְּנַרְתָּא אַרְבַּעָה כְּלִידִין מְצִירִין
חֲזוּרָהָ וְשׁוֹשְׁנָהָ: לֹא וּכַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנָּה וּכַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וּכַפְתָּר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים
הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוּרָה: וּכַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנָּה וּכַפְתָּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וּכַפְתָּר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים

מִן־הַמְּנֵרָה: וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִמֶּנָּה וְחֲזוּר
תַּחַת תְּרִין קָנִין מִמֶּנָּה וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִמֶּנָּה
לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מְנַרְתָּא: לֹא כַּפְתָּרִיהֶם
וְקָנָתֶם מִמֶּנָּה יִהְיוּ כְּלָה מִקְשָׁה אַחַת זָהָב
טְהוֹר: כַּפְתָּרִיהֶם וְקָנָתֶם מִמֶּנָּה יִהְיוּ כְּלָה מִקְשָׁה
אַחַת זָהָב טְהוֹר: חֲזוּרֵיהוֹן וְקָנֵיהוֹן מִמֶּנָּה יִהְיוּ
כְּלָה נָגִידָא חֲדָא דְּדָהָב דְּכִי: לֹא וְעִשִׂית אֶת־
נִרְתִיָּה שְׁבַעָה וְהַעֲלָה אֶת־נִרְתִיָּה וְהָאִיר עַל־
עֵבֶר פְּנִיָּה: וְעִשִׂית אֶת־נִרְתִיָּה שְׁבַעָה וְהַעֲלָה
אֶת־נִרְתִיָּה וְהָאִיר עַל־עֵבֶר פְּנִיָּה: וְתַעֲבֹד יֵת
בוֹצִינְהָ אַרְבַּעָה שְׁבַעָה וְתַדְלַק יֵת בוֹצִינְהָ וְיִהְיוּ
מְנַרְתִין עַל קָבֵל אַפְּהָא: לֹא וּמִלְקַחֶיהָ וּמִחַתְתֶיהָ
זָהָב טְהוֹר: וּמִלְקַחֶיהָ וּמִחַתְתֶיהָ זָהָב טְהוֹר:
וְצַבְתָּהָ וּמִחַתְתָּהָ דְּדָהָב דְּכִי: לֹא כַּפְתָּר זָהָב
טְהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כְּלֵה־כְּלָים הָאֵלֶּה: כַּפְתָּר
זָהָב טְהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כְּלֵה־כְּלָים הָאֵלֶּה:
כַּפְתָּר דְּדָהָב דְּכִי יַעֲבֹד יֵתָּה יֵת כֵּל מְנִיָּה הָאֵלִין:
מ וְרָאָה וְעִשֶׂה בְּתַבְנִיתֶם אֲשֶׁר־אַתָּה מְרָאָה
בְּהָר: וְרָאָה וְעִשֶׂה בְּתַבְנִיתֶם אֲשֶׁר־אַתָּה מְרָאָה
בְּהָר: וְחֲזִי וְעַבֵּד כְּדַמִּיתְהוֹן דְּאֵת מִתְחֲזִי
בְּטוּרָא: ס וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֵשֶׂר יְרִיעֹת
שֵׁשׁ מִשׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתַלְעֵת שְׁנֵי כְּרָבִים
מְעֻשָׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה
עֵשֶׂר יְרִיעֹת שֵׁשׁ מִשׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתַלְעֵת
שְׁנֵי כְּרָבִים מְעֻשָׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְיֵת
מִשְׁכָּנָא תַּעֲבֹד עֵשֶׂר יְרִיעֹן דְּבוּיָן שְׁזִיר וְתַכְלָא
וְאַרְגָּמָן וְצַבַע זְהוּרִי צוּרַת כְּרוּבִין עוֹבֵד אָמֵן
תַּעֲבֹד יֵתְהוֹן: כ אֶרְדָּ | הִירִיעָה הָאֶחָת שְׁמֹנֶה
וְעֵשָׂרִים בְּאֵמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בְּאֵמָה הִירִיעָה
הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל־הִירִיעֹת: אֶרְדָּ | הִירִיעָה
הָאֶחָת שְׁמֹנֶה וְעֵשָׂרִים בְּאֵמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בְּאֵמָה
הִירִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל־הִירִיעֹת: אֶרְפָּ
דִּירִיעֻמָּא חֲדָא עֶשְׂרִין וְתַמְנֵי אָמֵין וּפּוֹתִיָּא אַרְבַּע
אָמֵין דִּירִיעֻמָּא חֲדָא מִשְׁחָתָא חֲדָא לְכָל יְרִיעֻמָּא:

וְרַחֵב אַרְבַּע בְּאַמָּה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת
 לְעֵשֶׂתֵי עֶשְׂרֵה יְרִיעַת: אַרְדּוֹ | הַיְרִיעָה הָאֶחָת
 שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה וְרַחֵב אַרְבַּע בְּאַמָּה הַיְרִיעָה
 הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְעֵשֶׂתֵי עֶשְׂרֵה יְרִיעַת: אַרְפָּא
 דִּירִיעַתָּא חָדָא תְּלָתִין אַמִּין וּפּוֹתֵיָא אַרְבַּע אַמִּין
 דִּירִיעַתָּא חָדָא מִשְׁחָתָא חָדָא לְחָדָא עָסְרִי יְרִיעֵן:
 ט וְחִבְרַתְּ אֶת־חֲמֹשׁ הַיְרִיעַת לְבָדּוֹ וְאֶת־שֵׁשׁ
 הַיְרִיעַת לְבָדּוֹ וּכְפָלְתָּ אֶת־הַיְרִיעָה הַשִּׁשִּׁית
 אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל: וְחִבְרַתְּ אֶת־חֲמֹשׁ הַיְרִיעַת
 לְבָדּוֹ וְאֶת־שֵׁשׁ הַיְרִיעַת לְבָדּוֹ וּכְפָלְתָּ אֶת־הַיְרִיעָה
 הַשִּׁשִּׁית אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל: וְתִלְפַף יָת חֲמֹשׁ
 יְרִיעֵן לְחֹד וְיָת שִׁית יְרִיעֵן לְחֹד וְתִיעֹנֵף יָת
 יְרִיעַתָּא שְׁתִּיתִיתָא לְקַבֵּל אִפִּי מִשְׁכָּנָא: וְעֵשִׂיתְ
 חֲמוּשִׁים לְלֹאֵת עַל שַׁפְּתַי הַיְרִיעָה הָאֶחָת
 הַקִּיצֹנָה בַּחֲבֵרַת וְחֲמוּשִׁים לְלֹאֵת עַל שַׁפְּתַי
 הַיְרִיעָה הַחֲבֵרַת הַשְּׁנִית: וְעֵשִׂיתְ חֲמוּשִׁים לְלֹאֵת
 עַל שַׁפְּתַי הַיְרִיעָה הָאֶחָת הַקִּיצֹנָה בַּחֲבֵרַת
 וְחֲמוּשִׁים לְלֹאֵת עַל שַׁפְּתַי הַיְרִיעָה הַחֲבֵרַת
 הַשְּׁנִית: וְתַעֲבֵד חֲמִשִּׁין עֲנוּבִין עַל שַׁפְּתָא
 דִּירִיעַתָּא חָדָא בְּסִטְרָא בֵּית לֹפִי וְחֲמִשִּׁין עֲנוּבִין
 עַל שַׁפְּתָא דִּירִיעַתָּא דְּבֵית לֹפִי תְּנִיתָא:
 יא וְעֵשִׂיתְ קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמוּשִׁים וְהִבַּאתְּ אֹתֵי
 הַקַּרְסִים בְּלֹלֵאֵת וְחִבְרַתְּ אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה
 אַחַד: וְעֵשִׂיתְ קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמוּשִׁים וְהִבַּאתְּ
 אֶת־הַקַּרְסִים בְּלֹלֵאֵת וְחִבְרַתְּ אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה
 אַחַד: וְתַעֲבֵד פּוֹרְפִין דְּנְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁין וְתַעֲלִיל יָת
 פּוֹרְפֵיא בְּעֲנוּבֵיא וְתִלְפַף יָת מִשְׁכָּנָא וְהָיָה חָד:
 יב וְסָרַח הָעֲדוּף בִּירִיעַת הָאֹהֶל חֲצִי הַיְרִיעָה
 הָעֲדוּפַת תְּסָרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְסָרַח הָעֲדוּף
 בִּירִיעַת הָאֹהֶל חֲצִי הַיְרִיעָה הָעֲדוּפַת תְּסָרַח עַל
 אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְסָרַחָא דִּיתִירָא בִּירִיעַת מִשְׁכָּנָא
 פְּלִגּוּת יְרִיעַתָּא דִּיתִירָא תְּסָרַח עַל אַחֲרֵי מִשְׁכָּנָא:
 יג וְהָאֹמֶה מִזָּה וְהָאֹמֶה מִזָּה בְּעֲדוּף בְּאַרְדּוֹ
 יְרִיעַת הָאֹהֶל יִהְיֶה סְרוּיָח עַל־צִדֵי הַמִּשְׁכָּן מִזָּה

ג חֲמֹשׁ הַיְרִיעַת תְּהִיֵּין חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ
 וְחֲמֹשׁ יְרִיעַת חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ: חֲמֹשׁ
 הַיְרִיעַת תְּהִיֵּין חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ וְחֲמֹשׁ
 יְרִיעַת חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ: חֲמֹשׁ יְרִיעֵן יְהוּנָן
 מְלַפְּסָן חָדָא עִם חָדָא וְחֲמֹשׁ יְרִיעֵן מְלַפְּסָן חָדָא
 עִם חָדָא: ד וְעֵשִׂיתְ לְלֹאֵת תְּכֵלֶת עַל שַׁפְּתַי
 הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקְצֵה בַּחֲבֵרַת וְכֹן תַּעֲשֶׂה
 בְּשַׁפְּתַי הַיְרִיעָה הַקִּיצֹנָה בַּמְּחִבְרַת הַשְּׁנִית:
 וְעֵשִׂיתְ לְלֹאֵת תְּכֵלֶת עַל שַׁפְּתַי הַיְרִיעָה הָאֶחָת
 מִקְצֵה בַּחֲבֵרַת וְכֹן תַּעֲשֶׂה בְּשַׁפְּתַי הַיְרִיעָה
 הַקִּיצֹנָה בַּמְּחִבְרַת הַשְּׁנִית: וְתַעֲבֵד עֲנוּבִין
 דְּתַכְלָא עַל שַׁפְּתָא דִּירִיעַתָּא חָדָא מִסִּטְרָא בֵּית
 לֹפִי וְכֹן תַּעֲבֵד בְּשַׁפְּתָא דִּירִיעַתָּא בְּסִטְרָא דְּבֵית
 לֹפִי תְּנִיתָא: ה חֲמוּשִׁים לְלֹאֵת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
 הָאֶחָת וְחֲמוּשִׁים לְלֹאֵת תַּעֲשֶׂה בְּקִצֵּה הַיְרִיעָה
 אֲשֶׁר בַּמְּחִבְרַת הַשְּׁנִית מִקְבִּילַת הַלְּלֹאֵת אִשָּׁה
 אֶל־אֲחֵתָהּ: חֲמוּשִׁים לְלֹאֵת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
 הָאֶחָת וְחֲמוּשִׁים לְלֹאֵת תַּעֲשֶׂה בְּקִצֵּה הַיְרִיעָה
 אֲשֶׁר בַּמְּחִבְרַת הַשְּׁנִית מִקְבִּילַת הַלְּלֹאֵת אִשָּׁה
 אֶל־אֲחֵתָהּ: חֲמִשִּׁין עֲנוּבִין תַּעֲבֵד בִּירִיעַתָּא חָדָא
 וְחֲמִשִּׁין עֲנוּבִין תַּעֲבֵד בְּסִטְרָא דִּירִיעַתָּא דְּבֵית
 לֹפִי תְּנִיתָא מְכוּנָן עֲנוּבֵיא חָדָא לְקַבֵּל חָדָא:
 ו וְעֵשִׂיתְ חֲמוּשִׁים קַרְסֵי זָהָב וְחִבְרַתְּ אֹתֵי
 הַיְרִיעַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ בְּקַרְסִים וְהָיָה
 הַמִּשְׁכָּן אַחַד: וְעֵשִׂיתְ חֲמוּשִׁים קַרְסֵי זָהָב וְחִבְרַתְּ
 אֶת־הַיְרִיעַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֵתָהּ בְּקַרְסִים וְהָיָה
 הַמִּשְׁכָּן אַחַד: וְתַעֲבֵד חֲמִשִּׁין פּוֹרְפִין דְּדָהָב
 וְתִלְפַף יָת יְרִיעַתָּא חָדָא עִם חָדָא בְּפּוֹרְפֵיא וְהָיָה
 מִשְׁכָּנָא חָד: ז וְעֵשִׂיתְ יְרִיעַת עֹזִים לְאֹהֶל עַל־
 הַמִּשְׁכָּן עֶשְׂתֵּי־עֶשְׂרֵה יְרִיעַת תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
 וְעֵשִׂיתְ יְרִיעַת עֹזִים לְאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן עֶשְׂתֵּי־
 עֶשְׂרֵה יְרִיעַת תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְתַעֲבֵד יְרִיעֵן מְעִזֵי
 לְפָרְסָא עַל מִשְׁכָּנָא חָדָא עָסְרִי יְרִיעֵן תַּעֲבֵד
 תְּהוּזָן: ח אַרְדּוֹ | הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה

וּמִזֶּה לְכַפְתּוֹ: וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְעֶדְף
 בְּאֶרֶץ יְרִיעַת הָאֵהָל יְהִי סְרוּחַ עַל־צִדֵי הַמִּשְׁכָּן
 מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַפְתּוֹ: וְאֵמָתָא מָפָא וְאֵמָתָא מָפָא
 בְּדִיתִירָא בְּאֶרְכָא וְרִיעַתָא דְמִשְׁכָּנָא יְהִי סְרִיחַ עַל
 סְטְרֵי מִשְׁכָּנָא מָפָא וּמָפָא לְכַסְיֹתָהּ: י' וְעִשִׂית
 מִכְסֵה לְאֵהָל עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֵה
 עֶרְת תְּחָשִׁים מִלְּמַעְלָה: וְעִשִׂית מִכְסֵה לְאֵהָל
 עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֵה עֶרְת תְּחָשִׁים
 מִלְּמַעְלָה: וְתַעֲבֹד חוֹפָאָה לְפָרְסָא מִשְׁכֵי דְדִכְרֵי
 מִסְמָקֵי וְחוֹפָאָה מִשְׁכֵי דְסִסְגוֹנָא מִלְּעֵלָא: פ
 רַבִּיעִי טו' וְעִשִׂית אֶת־הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שֹׁטִים
 עֲמֻדִים: וְעִשִׂית אֶת־הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שֹׁטִים
 עֲמֻדִים: וְתַעֲבֹד ית דְּפִיָא לְמִשְׁכָּנָא דְאֵעִי שִׁטִּין
 קְזָמִין: טז' עֵשֶׂר אֲמוֹת אֶרֶץ הַקְּרָשׁ וְאֵמָה וְחֻצֵי
 הָאֵמָה רַחֲב הַקְּרָשׁ הָאֶחָד: עֵשֶׂר אֲמוֹת אֶרֶץ
 הַקְּרָשׁ וְאֵמָה וְחֻצֵי הָאֵמָה רַחֲב הַקְּרָשׁ הָאֶחָד:
 עֵשֶׂר אֲמִין אֶרְכָא דְדָפָא וְאֵמָתָא וּפְלִגוֹת אֵמָתָא
 פּוֹתִיא דְדָפָא חֲד: יז' שְׁתֵּי יָדוֹת לְקְרָשׁ הָאֶחָד
 מִשְׁלֵבֶת אִשָּׁה אֶל־אֲחֻתָּהּ בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קְרָשֵׁי
 הַמִּשְׁכָּן: שְׁתֵּי יָדוֹת לְקְרָשׁ הָאֶחָד מִשְׁלֵבֶת אִשָּׁה
 אֶל־אֲחֻתָּהּ בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן: תְּרִיתִין
 צִירִין לְדָפָא חֲד מִשְׁלֵבִין חֲדָא לְקַבֵּל חֲדָא בֵּן תַּעֲבֹד
 לְכָל דְּפִי מִשְׁכָּנָא: יח' וְעִשִׂית אֶת־הַקְּרָשִׁים
 לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קְרָשׁ לְפָאת גִּנְבָה תִּימְנָה:
 וְעִשִׂית אֶת־הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קְרָשׁ לְפָאת
 גִּנְבָה תִּימְנָה: וְתַעֲבֹד ית דְּפִיָא לְמִשְׁכָּנָא עֶסְרִין
 דְּפִין לְרוּחַ עֵבֶר דְּרוּמָא: יט' וְאַרְבָּעִים אֲדֻנֵי־כֶסֶף
 תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקְּרָשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָתָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָתָיו: וְאַרְבָּעִים אֲדֻנֵי־כֶסֶף
 תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקְּרָשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָתָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָתָיו: וְאַרְבָּעִין סְמָכִין דְּכֶסֶף
 תַּעֲבֹד תַּחַת עֶסְרִין דְּפִין תְּרִין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא

חֲד לְתִרִין צִידוּהִי וְתִרִין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חֲד
 לְתִרִין צִידוּהִי: כ' וְלִצְלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת לְפָאת
 צְפוֹן עֲשָׂרִים קְרָשׁ: וְלִצְלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת לְפָאת
 צְפוֹן עֲשָׂרִים קְרָשׁ: וְלִסְטֵר מִשְׁכָּנָא תְּנִיחָא לְרוּחַ
 צְפוֹנָא עֶסְרִין דְּפִין: כא' וְאַרְבָּעִים אֲדָנִים בְּכֶסֶף
 שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים
 תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִים אֲדָנִים בְּכֶסֶף שְׁנֵי
 אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִין סְמָכִיהוּן דְּכֶסֶף תְּרִין
 סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חֲד וְתִרִין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא
 חֲד: כב' וְלִירְכְתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שְׁשֵׁה
 קְרָשִׁים: וְלִירְכְתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שְׁשֵׁה
 קְרָשִׁים: וְלִסְפֵי מִשְׁכָּנָא מַעְרָבָא תַּעֲבֹד שְׁתָּא
 דְּפִין: כג' וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמִקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
 בִּירְכְתָיִם: וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמִקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
 בִּירְכְתָיִם: וְתִרִין דְּפִין תַּעֲבֹד לְזִנִּית מִשְׁכָּנָא
 בְּסוֹפִיהוּן: כד' וְיִהְיוּ תְּאֵמָם מִלְּמַטָּה וְיִחַדּוּ יִהְיוּ
 תְּמִים עַל־רֵאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת הָאֲחַת בֵּן יִהְיֶה
 לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצַעַת יִהְיוּ: וְיִהְיוּ תְּאֵמָם
 מִלְּמַטָּה וְיִחַדּוּ יִהְיוּ תְּמִים עַל־רֵאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת
 הָאֲחַת בֵּן יִהְיֶה לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצַעַת יִהְיוּ:
 וְיִהְיוּ מְכֻנְיִן מִלְּרַע וּכְחֲדָא יִהְיוּ מְכֻנְיִן עַל רִישָׁה
 לְעִזְקָתָא חֲדָא בֵּן יִהִי לְמַרְוִיהוּן לְתִרִין וְזִין יִהְיוּ:
 כה' וְהָיוּ שְׁמֹנֶה קְרָשִׁים וְאַדְנֵיהֶם בְּכֶסֶף שְׁשֵׁה
 עֵשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד
 וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד: וְהָיוּ שְׁמֹנֶה
 קְרָשִׁים וְאַדְנֵיהֶם בְּכֶסֶף שְׁשֵׁה עֵשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי
 אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
 הַקְּרָשׁ הָאֶחָד: וְיִהְיוּ תְּמָנָא דְּפִין וְסְמָכִיהוּן
 דְּכֶסֶף שְׁתָּא עֵשֶׂר סְמָכִין תְּרִין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא
 חֲד וְתִרִין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חֲד: כו' וְעִשִׂית
 בְּרִיחִם עֲצֵי שֹׁטִים חֲמִשָּׁה לְקְרָשֵׁי צְלַע־הַמִּשְׁכָּן
 הָאֶחָד: וְעִשִׂית בְּרִיחִם עֲצֵי שֹׁטִים חֲמִשָּׁה לְקְרָשֵׁי
 צְלַע־הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד: וְתַעֲבֹד עַבְרֵי דְאֵעִי שִׁטִּין

חמשא לדפי סטר משכנא חד: כ וחמשה
בריהם לקרשי צלעה המשפן השנית וחמשה
בריהם לקרשי צלע המשפן לירכתים ימה:
וחמשה בריהם לקרשי צלעה המשפן השנית
וחמשה בריהם לקרשי צלע המשפן לירכתים
ימה: וחמשא עברין לדפי סטר משכנא תניתא
וחמשא עברין לדפי סטר משכנא לסופיהון
מערבא: כח והבריח התיכן בתוך הקרשים
מברח מן הקצה אל הקצה: והבריח התיכן
בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל הקצה:
ועברא מציעאה בגו דפיא מעבר מן ספי לספי:
כט ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם
תעשה זהב בתים לבריהם וצפית את
הבריהם זהב: ואת הקרשים תצפה זהב ואת
טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריהם וצפית
את הבריהם זהב: וית דפיא תחפי דהבא וית
עזקתהון מעבד דהבא אתרא לעבריא ותחפי ית
עבריא דהבא: ל והקמת את המשפן כמשפטו
אשר הראית בהר: והקמת את המשפן
כמשפטו אשר הראית בהר: ותקים ית משכנא
כהלקתה די אתחזיתא בטורא: ס

חמישי לא ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת
שני ושש משור מעשה חשב יעשה אתה
ברבים: ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת
שני ושש משור מעשה חשב יעשה אתה ברבים:
ותעבד פרקתא תכלא וארגנא וצבע זהורי ובויז
שזיר עובד אמן יעבד יתה צורת כרובין:
כג ונתתה אתה על ארבעה עמודי שפים
מצפים זהב וייהם זהב על ארבעה אדני כסף:
ונתתה אתה על ארבעה עמודי שפים מצפים
זהב וייהם זהב על ארבעה אדני כסף: ותתן יתה
על ארבעה עמודי שטין מחפין דהבא וייהון
דהבא על ארבעה סמכי דכסף: ל ונתתה את
הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית

לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת
לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים: ונתתה
את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית
לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם
בין הקדש ובין קדש הקדשים: ותתן ית פרקתא
תחות פורפיא ותעל תמן מגו לפרקתא ית ארנא
דסהדותא ומפרש פרקתא לכוז בין קודשא ובין
קדש קודשיא: לו ונתת את הפפרת על ארון
העדת בקדש הקדשים: ונתת את הפפרת על
ארון העדת בקדש הקדשים: ותתן ית פפרתא
על ארנא דסהדותא בקדש קודשיא: לה ושמרת
את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנרה נכח
השלחן על צלע המשפן תימנה והשלחן תתן
על צלע צפון: ושמרת את השלחן מחוץ לפרכת
ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשפן תימנה
והשלחן תתן על צלע צפון: ותשוי ית פתורא
מברא לפרקתא וית מנרתא לקבל פתורא על
צדא דמשכנא דרומא ופתורא תתן על סטר
צפונא: לו ועשית מסך לפתח האהל תכלת
וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה רקם:
ועשית מסך לפתח האהל תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש משור מעשה רקם: ותעבד
פרסא לתרע משכנא תכלא וארגנא וצבע זהורי
ובויז שזיר עובד ציר: לו ועשית למסך חמשה
עמודי שפים וצפית אתם זהב וייהם זהב
ויצקת להם חמשה אדני נחשת: ועשית למסך
חמשה עמודי שפים וצפית אתם זהב וייהם זהב
ויצקת להם חמשה אדני נחשת: ותעבד לפרסא
חמשא עמודי שטין ותחפי יתהון דהבא וייהון
דהבא ותתיד להון חמשא סמכי נחשא: ס

שיש א ועשית את המזבח עצי שפים חמש
אמות ארך וחמש אמות רחב רבוע יהיה
המזבח ושלוש אמות קמתו: ועשית את המזבח
עצי שפים חמש אמות ארך וחמש אמות רחב

תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר הָרָאָה אֹתְךָ בְּהָר כֵּן יַעֲשׂוּ:
נְכוּב לַחַת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר הָרָאָה אֹתְךָ בְּהָר כֵּן
יַעֲשׂוּ: חֲלִיל לַיְחִי תַעֲבֹד יְתֵה כָּמָא דִּי אַחְזִי יְתֵה
בְּטוּרָא כֵּן יַעֲבֹדוּן: ס

שְׁבִיעִי ט וְעֵשִׂיתָ אֶת חֲצַר הַמִּשְׁכָּן לַפֶּאת נִגְבֵי
תִּימְנָה קִלְעִים לְחֲצַר שֵׁשׁ מִשְׁזֹר מֵאָה בִּאמָה
אֶרְךָ לַפֶּאתָ הָאַחַת: וְעֵשִׂיתָ אֶת חֲצַר הַמִּשְׁכָּן
לַפֶּאת נִגְבֵי־תִימְנָה קִלְעִים לְחֲצַר שֵׁשׁ מִשְׁזֹר מֵאָה
בִּאמָה אֶרְךָ לַפֶּאתָ הָאַחַת: וְתַעֲבֹד יְתֵה דִרְת
מִשְׁכָּנָא לְרוּחַ עֶבֶר דְּרוּמָא סְרֵדִין לְדִרְתָא דְּכוּיָן
שְׁזִיר מֵאָה בִּאמִין אַרְכָּא לְעֶבֶר חֵד: י וְעַמֻּדָיו
עֲשָׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשָׂרִים נְחֹשֶׁת וְיֵי הַעַמֻּדִים
וְחִשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: וְעַמֻּדָיו עֲשָׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשָׂרִים
נְחֹשֶׁת וְיֵי הַעַמֻּדִים וְחִשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: וְעַמֻּדוֹהִי
עֲשָׂרִין וְסַמְכֵיהוֹן עֲשָׂרִין נְחֹשֶׁת וְיֵי עַמֻּדָיָא
וְכַבּוּשִׂיהוֹן כֶּסֶף: יא וְכֵן לַפֶּאת צְפוֹן בְּאֶרְךָ
קִלְעִים מֵאָה אֶרְךָ וְעַמֻּדָיו עֲשָׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם
עֲשָׂרִים נְחֹשֶׁת וְיֵי הַעַמֻּדִים וְחִשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן
לַפֶּאת צְפוֹן בְּאֶרְךָ קִלְעִים מֵאָה אֶרְךָ וְעַמֻּדָיו
עֲשָׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשָׂרִים נְחֹשֶׁת וְיֵי הַעַמֻּדִים
וְחִשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן לְרוּחַ צְפוֹנָא בְּאֶרְכָא סְרֵדִין
מֵאָה אַרְכָּא וְעַמֻּדוֹהִי עֲשָׂרִין וְסַמְכֵיהוֹן עֲשָׂרִין
נְחֹשֶׁת וְיֵי עַמֻּדָיָא וְכַבּוּשִׂיהוֹן דְּכֶסֶף: יב וְרַחֲב
הַחֲצַר לַפֶּאתֵי־וֹם קִלְעִים חֲמִשִּׁים אַמָּה עַמֻּדֵיהֶם
עֲשָׂרָה וְאַדְנִיָּהֶם עֲשָׂרָה: וְרַחֲב הַחֲצַר לַפֶּאתֵי־וֹם
קִלְעִים חֲמִשִּׁים אַמָּה עַמֻּדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאַדְנִיָּהֶם
עֲשָׂרָה: וּפּוֹתֵיָא דְּרִתָא לְרוּחַ מַעֲרָבָא סְרֵדִין
חֲמִשִּׁין אַמִּין עַמֻּדֵיהוֹן עֲשָׂרָא וְסַמְכֵיהוֹן עֲשָׂרָא:
יג וְרַחֲב הַחֲצַר לַפֶּאת קֶדְמָה מוֹרְחָה חֲמִשִּׁים
אַמָּה: וְרַחֲב הַחֲצַר לַפֶּאת קֶדְמָה מוֹרְחָה חֲמִשִּׁים
אַמָּה: וּפּוֹתֵיָא דְּרִתָא לְרוּחַ קְדוּמָא מְדִינָחָא
חֲמִשִּׁין אַמִּין: יד וְחֲמִשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה קִלְעִים
לַפֶּתַח עַמֻּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה:
וְחֲמִשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה קִלְעִים לַפֶּתַח עַמֻּדֵיהֶם

רְכוּע יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשֹׁלֵשׁ אַמּוֹת קָמְתוֹ: וְתַעֲבֹד
יְתֵה מְדַבְּחָא דְּאַעִי שְׁטִין חֲמִשׁ אַמִּין אַרְכָּא וְחֲמִשׁ
אַמִּין פּוֹתֵיָא מְרַבַּע יִהְיֵה מְדַבְּחָא וְתִלַּת אַמִּין
רוּמָה: כ וְעֵשִׂיתָ קִרְנֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵיתָיו מִמְּנוֹ
תְּהִיִּין קִרְנֹתָיו וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְעֵשִׂיתָ
קִרְנֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵיתָיו מִמְּנוֹ תְּהִיִּין קִרְנֹתָיו
וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד קִרְנוֹהִי עַל אַרְבַּע
זוּיָתָה מִנָּה תְּהִיִּין קִרְנוֹהִי וְתַחֲפִי יְתֵה נְחֹשֶׁת:
ג וְעֵשִׂיתָ סִירְתָיו לְדִשְׁנוֹ וְעֵיו וּמִזְרְקָתָיו
וּמִזְלָגָתָיו וּמַחְתָּתָיו לְכָל־כְּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת:
וְעֵשִׂיתָ סִירְתָיו לְדִשְׁנוֹ וְעֵיו וּמִזְרְקָתָיו וּמִזְלָגָתָיו
וּמַחְתָּתָיו לְכָל־כְּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד
פְּסַכְתְּרוֹתָהּ לְמַסְפֵי קְטֹמָה וּמְגוּרְפִתָהּ וּמִזְרְקָתָהּ
וְצוּנְרִתָהּ וּמַחְתָּתָהּ לְכָל מְנוּהִי תַעֲבֹד נְחֹשֶׁת:
ד וְעֵשִׂיתָ לוֹ מִכְּבָר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת וְעֵשִׂיתָ
עַל־הָרִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעֲתַת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
קְצוֹתָיו: וְעֵשִׂיתָ לוֹ מִכְּבָר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת
וְעֵשִׂיתָ עַל־הָרִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעֲתַת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
קְצוֹתָיו: וְתַעֲבֹד לָהּ סְרָדָא עוֹבֵד מְצַדְתָא דְּנְחֹשָׁא
וְתַעֲבֹד עַל מְצַדְתָא אַרְבַּע עֲזָקָן דְּנְחֹשָׁא עַל אַרְבַּע
סְטְרוּהִי: ה וְנִתְתָה אֹתָהּ תַּחַת כְּרַכְבַּ הַמִּזְבֵּחַ
מִלְמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְנִתְתָה
אֹתָהּ תַּחַת כְּרַכְבַּ הַמִּזְבֵּחַ מִלְמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת
עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְתַתֵּן יְתֵה תַּחַת סוּכְבֵי מְדַבְּחָא
מִלְרַע וְתַהִי מְצַדְתָא עַד פְּלָגוֹת מְדַבְּחָא: ו וְעֵשִׂיתָ
בָּדִים לְמִזְבֵּחַ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם
נְחֹשֶׁת: וְעֵשִׂיתָ בָּדִים לְמִזְבֵּחַ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים
וְצִפִּיתָ אֹתָם נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד אֲרִיחָיָא לְמְדַבְּחָא
אֲרִיחֵי דְּאַעִי שְׁטִין וְתַחֲפִי יְתֵהוֹן נְחֹשֶׁת: ז וְהוּבָא
אֶת־בְּדָיו בְּטַבַּעֲתַת וְהִיוּ הַבָּדִים עַל־שְׁתֵי צְלַעַת
הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אֹתוֹ: וְהוּבָא אֶת־בְּדָיו בְּטַבַּעֲתַת
וְהִיוּ הַבָּדִים עַל־שְׁתֵי צְלַעַת הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אֹתוֹ:
וְעַל יְתֵה אֲרִיחוֹהִי בְּעִזְקָתָא וְהִיוֹן אֲרִיחָיָא עַל
תְּרִין סְטְרֵי מְדַבְּחָא בְּמִטְלָ יְתֵה: ח נְכוּב לַחַת

וַיְהִי כַּסֶּף וַאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: כָּל־עֲמוּדֵי הַחֶצֶר
 סָבִיב מְחֻשָּׁקִים כָּסֶף וַיְהִי כַּסֶּף וַאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת:
 כָּל עֲמוּדֵי דֶרְתָּא סָחֹר סָחֹר מְכַבְּשֵׁין כָּסֶף
 וַיְהִי כַּסֶּף וַאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: י"ה אֲרָךְ הַחֶצֶר
 מֵאָה בָּאֵמָה וְרַחֵב א' חֲמִשִּׁים בְּחֲמִשִּׁים וְקָמָה
 חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מְשׁוֹר וַאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: אֲרָךְ
 הַחֶצֶר מֵאָה בָּאֵמָה וְרַחֵב א' חֲמִשִּׁים בְּחֲמִשִּׁים
 וְקָמָה חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מְשׁוֹר וַאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת:
 אֲרָכָא דְדֶרְתָּא מֵאָה בְּאַמִּין וּפּוֹתָא תְּמַשִּׁין
 בְּחֲמִשִּׁין וְרוּמָא חֲמִשׁ אַמִּין דְּבוּץ שְׁזִיר
 וְסִמְכִיהוֹן נְחֹשֶׁת: י"ט לְכָל בְּלֵי הַמְּשָׁפָן בְּכָל
 עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יִתְדֹתָיו וְכָל־יִתְדֹת הַחֶצֶר נְחֹשֶׁת:
 לְכָל בְּלֵי הַמְּשָׁפָן בְּכָל עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יִתְדֹתָיו וְכָל־
 יִתְדֹת הַחֶצֶר נְחֹשֶׁת: לְכָל מְאִנֵּי מִשְׁפָּנָא בְּכָל
 פְּלִחְנָה וְכָל סְכוּהֵי וְכָל סְפֵי דְדֶרְתָּא נְחֹשֶׁת:
 ס ס ס צ"ו פסוקים, ע"ו ס'כ"ו.

שְׁלֹשָׁה וַאֲדָנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה: וְחֲמִשׁ עֶשְׂרֵי אַמִּין
 סָרְדִין לְעִבְרָא עֲמוּדֵיהוֹן תְּלַתָּא וְסִמְכִיהוֹן תְּלַתָּא:
 י"א וְלִפְתָּרְהָ הַשְּׁנִית חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה קִלְעִים עֲמוּדֵיהֶם
 שְׁלֹשָׁה וַאֲדָנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה: וְלִפְתָּרְהָ הַשְּׁנִית חֲמִשׁ
 עֶשְׂרֵה קִלְעִים עֲמוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַאֲדָנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה:
 וְלְעִבְרָא תְּנִינָא חֲמִשׁ עֶשְׂרֵי סָרְדִין עֲמוּדֵיהוֹן
 תְּלַתָּא וְסִמְכִיהוֹן תְּלַתָּא: י"ב וְלִשְׁעַר הַחֶצֶר
 מְסָדָא א' עֶשְׂרִים אֵמָה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
 שְׁנֵי וְשֵׁשׁ מְשׁוֹר מַעֲשֵׂה רֶקֶם עֲמוּדֵיהֶם אַרְבַּעַה
 וַאֲדָנִיָּהֶם אַרְבַּעַה: וְלִשְׁעַר הַחֶצֶר מְסָדָא א' עֶשְׂרִים
 אֵמָה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שְׁנֵי וְשֵׁשׁ מְשׁוֹר
 מַעֲשֵׂה רֶקֶם עֲמוּדֵיהֶם אַרְבַּעַה וַאֲדָנִיָּהֶם אַרְבַּעַה:
 וְלִתְרַע דֶּרְתָּא פְּרָסָא עֶשְׂרִין אַמִּין תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָן
 וְצַבַּע זְהוּרֵי וּבּוּץ שְׁזִיר עוֹבֵד צִיר עֲמוּדֵיהוֹן
 אַרְבַּעַה וְסִמְכִיהוֹן אַרְבַּעַה:
 מִפְּמִיר י"ז כָּל־עֲמוּדֵי הַחֶצֶר סָבִיב מְחֻשָּׁקִים כָּסֶף

הַפְּטֵרָה לַפְּרִשְׁת תְּרוּמָה כַּמְלִיכִים א פָּרָק ה

ה י וַיְהִי־הֵן נָתַן חֲכֵמָה לְשִׁלְמֹה כְּאֲשֶׁר דִּבְרָלוּ וַיְהִי שָׁלֵם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה וַיִּכְתְּרוּ בְּרִית
 שְׁנֵיהֶם: י"א וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מִסּוּמְמֵי־יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַמָּס שְׁלֹשִׁים אֵלֶף אִישׁ: י"ב וַיִּשְׁלַח־הֵן לְבְנוֹנָה
 עֶשְׂרֵת אֲלָפִים בַּחֹדֶשׁ חֲלִיפוֹת חֹדֶשׁ יִהְיוּ בְּלִבְנוֹן שְׁנַיִם חֹדָשִׁים בְּבֵיתוֹ וַאֲדָנִירָם עַל־הַמָּס: י"ג וַיְהִי
 לְשִׁלְמֹה שִׁבְעִים אֵלֶף גִּישָׁא סָבֵל וְשִׁמְנִים אֵלֶף חֶצֶב בְּהָר: י"ד לְכָד מְשָׁרֵי הַנְּצַבִּים לְשִׁלְמֹה אֲשֶׁר
 עַל־הַמְּלָאכָה שְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וְשִׁלֵּשׁ מֵאֹת הַרְדִּים בָּעָם הַעֲשִׂים בְּמִלְאכָה: י"ה וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ וַיִּסְעוּ
 אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לִיסֵד הַבַּיִת אֲבָנֵי גֹזִית: י"ז וַיִּפְסְלוּ בְנֵי שְׁלֹמֹה וּבְנֵי חִירָם וְהַגְּבֻלִים
 וַיִּכְנִּיּוּ הָעֲצִים וְהָאֲבָנִים לְבְנוֹת הַבַּיִת: י"ח וַיְהִי בְשִׁמּוֹנִים שְׁנָה וְאַרְבַּע מֵאֹת שְׁנָה לְצֵאת
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם בְּשְׁנַה הַרְבִּיעִית בְּחֹדֶשׁ ז' הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְמִלְךְ שְׁלֹמֹה עַל־יִשְׂרָאֵל
 וַיִּבֶן הַבַּיִת לַיהוָה: י"ט וְהַבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיהוָה שְׁשִׁים־אֵמָה אֲרָפּוּ וְעֶשְׂרִים רַחְבּוֹ
 וְשִׁלְשִׁים אֵמָה קוֹמָתוֹ: כ' וְהָאוּלָם עַל־פְּנֵי הַיֵּכָל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אֵמָה אֲרָפּוּ עַל־פְּנֵי רַחֵב הַבַּיִת
 עֶשֶׂר בָּאֵמָה רַחְבּוֹ עַל־פְּנֵי הַבַּיִת: כ"א וַיַּעַשׂ לַבַּיִת חֲלוּנֵי שְׁקָפִים אֲטָמִים: כ"ב וַיִּבֶן עַל־קִיר הַבַּיִת יָצִיעַ
 סָבִיב אֶת־קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב לְהִיכָל וְלְדַבֵּיר וַיַּעַשׂ צִלְעוֹת סָבִיב: כ"ג הַיָּצִיעַ הַתְּחַתְּנָה חֲמִשׁ בָּאֵמָה
 רַחְבָּהּ וְהַתִּיכְנָה שֵׁשׁ בָּאֵמָה רַחְבָּהּ וְהַשְּׁלִישִׁית שִׁבְעַת בָּאֵמָה רַחְבָּהּ כִּי מִגֵּרְעוֹת נָתַן לַבַּיִת סָבִיב
 חוּצָה לְכַלְתֵּי אֹחוֹ בְּקִירוֹת הַבַּיִת: כ"ד וְהַבַּיִת בְּהַבְּנָתוֹ אֲבָן־שְׁלֹמֹה מִסַּע נִבְנָה וּמִקְבוֹת וְהַגְּרוֹן

כָּל־כְּלֵי בְרוֹז לְאֶ־נִשְׁמַע בְּבַיִת בְּהַבְנֹתוֹ: הַפֶּתַח הַצֵּלַע הַתֵּיכֹנֶה אֶל־פֶּתַח הַבַּיִת הַיְמָנִית וּבְלוּלִים יַעֲלוּ עַל־הַתֵּיכֹנֶה וּמִן־הַתֵּיכֹנֶה אֶל־הַשְּׁלֵשִׁים: ט וַיִּבְנֶן אֶת־הַבַּיִת וַיְכַלְהוּ וַיִּסְפְּנוּ אֶת־הַבַּיִת גְּבִים וַיִּשְׁדְּרֹת בְּאַרְזִים: י וַיִּבְנֶן אֶת־הַיְצִיעַ עַל־כָּל־הַבַּיִת חֲמִשׁ אַמּוֹת קוֹמָתוֹ וַיַּאֲחִזוּ אֶת־הַבַּיִת בַּעֲצֵי אַרְזִים: יא וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־שְׁלֹמֹה לֵאמֹר: יב הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר־אַתָּה בָּנִה אִם־תִּלְדָּךְ בְּחַקְתִּי וְאֶת־מוֹשְׁפָטִי תַעֲשֶׂה וְשִׁמְרַת אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי לִלְבַת בְּהֵם וּבַחֲמֹתַי אֶת־דְּבָרֵי אֶתְדָּךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־דָּוִד אָבִיךָ: יג וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

לזכות אנשי החדס הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האדחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעיה** ע"ה **דייטש**

בטח למותר להדגיש הדיוק מכבר בלשון חוצה, שהעבודה צריכה להתפשט גם חוצה, זה אומר בחוגים ההולכים ומתרחבים ומתפשטים, שבזה נכלל גם כן חוג, שבמצב העכשווי איננו רוצה בענינים אלו, ואפילו כזה שמראה גם כן אותות התנגדות.

ומסוגלים ימים אלו להחדרת ענינים האמורים חוצה עד לקצה האחרון והתחתון, שהרי נכנסנו לחדש הפורים, אשר עליו אומרת תורתנו הקדושה, החדש - זה אומר כל ימי החדש - אשר נהפך וגו' לשמחה ליום טוב.

וענין נהפך, תוכנו, אשר גם הענינים שאינם בטוב הנראה והנגלה, מסוגל הוא חדש זה, להפכם לשמחה וליום טוב נראים לעיני בשר.

(להנהלת צעירי אגודת חב"ד תל אביב, ד' אדר ב' תשי"ז. אג"ק כרך יד עמ' תסז)

”אשרי חלקם וגדול זכותם של כל המתעסקים במבצע פורים”

צעירי
אגודת
חב"ד
כל הלב לכל אחד

Mivtzoim.co.il

10
אגף המבצעים
להביא לימות המשיח